

DOM

afsagt den 23. november 2006 i sag

SS 20. 4996/2001

Anklagemyndigheden

mod

de tiltalte

Tiltalte 1 (T1)

CPR nr. (Født 1954)

Adresse 1

By 1

og

Tiltalte 2 (T2)

CPR nr. (Født 1961)

Adresse 2

9000 Aalborg

Sagens baggrund og parternes påstande.

Denne sag er behandlet med domsmænd.

Anklageskrift er modtaget den 13. november 2001.

T1 og T2 er tiltalt for overtrædelse af

1.

T1

§ 36, stk. 1, jf. § 94, stk. 1, 1. pkt., i lov nr. 1072 af 20/12 1995 om værdipapirhandel m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 725 af 25/7 2000,

a) ved den 23. eller 24. august 2000 i Singapore at have videregivet intern viden til T2 om, at RealDanmarks bestyrelse på et bestyrelsesmøde den 22. august 2000 havde besluttet at indgå forhandlinger med Danske Bank om en fusion og

b) ved den 26. september 2000 i Finansforbundet at have videregivet intern viden til T2 om, at fusionen mellem RealDanmark og Danske Bank ville blive offentliggjort den 2. oktober 2000, og om hvad bytteforholdet mellem de to selskabers aktier ville blive.

2.

T2

§ 36, stk. 1, jf. § 94, stk. 1, 1. pkt., i lov nr. 1072 af 20/12 1995 om værdi

papirhandel m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 725 af 25/7 2000,

a) ved den 28. august 2000 i Finansforbundet at have videregivet intern viden til **Person 1 (P1)** og **Person 2** om, at RealDanmarks bestyrelse den 22. august 2000 havde besluttet at indgå i forhandlinger med Danske Bank om en fusion,

b) ved den 4. september 2000 i Finansforbundet at have videregivet intern viden til **Person 3 (P3)** om, at RealDanmarks bestyrelse den 22. august 2000 havde besluttet at indgå i forhandlinger med Danske Bank om en fusion,

c) ved den 27. september 2000 at have videregivet intern viden til **Person 4 (P4)** om, at RealDanmarks bestyrelse den 22. august 2000 havde besluttet at indgå forhandlinger med Danske Bank om en fusion, og at fusionen mellem RealDanmark og Danske Bank ville blive offentliggjort den 2. oktober 2000, samt

d) ved den 28. september 2000 i Københavns Lufthavn at have videregivet intern viden til **P1** om, at fusionen mellem RealDanmark og Danske Bank ville blive offentliggjort den 2. oktober 2000 og hvad bytteforholdet mellem de to selskabers aktier ville blive.

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om bødestraf på 20.000 kr. til hver.

De tiltalte har nedlagt påstand om frifindelse, subsidiært om rettens mildeste dom.

Sagen drejer sig om, hvorvidt de tiltalte ved videregivelse af intern viden som beskrevet i anklageskriftet har gjort sig skyldige i en overtrædelse af § 36, stk. 1 jf. § 94, stk. 1, 1 pkt. i lov nr. 1072 af 20./12 1995 om værdipapirhandel m.v. jf. lovbekendtgørelse nr. 725 af 25/7 2000.

Sagen har tidligere omfattet en tiltale mod **P1**, der var tiltalt for en overtrædelse af § 35 stk. 1 i samme lov. Denne sag er imidlertid udskilt, og dom over **P1** blev afsagt ved Københavns Byrets dom af 19. februar 2002

Sagen mod tiltalte **T1** og **T2** har herefter afventet en præjudiciel forelæggelse for EF-domstolen.

Sagsforløbet har herefter været således:

Den 11. oktober 2000 indgav Finanstilsynet anmeldelse til Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet mod **P1** for at have

handlet aktier med intern viden om en kommende fusion den 2. oktober 2000 mellem RealDanmark A/S og Danske Bank A/S.

I anmeldelsen oplyste Finanstilsynet, at **P1** angiveligt havde fået den interne viden fra **T2**, hvorfor Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet blev anmodet om at vurdere, om **T2** ulovligt havde videregivet intern viden.

T1 var ikke omfattet af Finanstilsynets anmeldelse.

Den 12. oktober 2000 blev **T2** afhørt sigtet for videregivelse af intern viden til **P1**.

På baggrund af **T2's** forklaring blev **T1** den 24. oktober 2000 sigtet for videregivelse af intern viden til **T2**.

Den 25. oktober 2000 blev **P1** sigtet for handel med intern viden

Endelig blev **P4** den 27. oktober 2000 sigtet for handel med intern viden. Denne sag er nu afsluttet i medfør af retsplejelovens § 721, stk. 1, nr. 2.

Den 12. februar 2001 blev **P1**, **T1** og **T2** tiltalt i overensstemmelse med sigtelserne (anklageskriftet).

Den 30. august 2001 begærede forsvaret sagen indbragt for EF-domstolen med henblik på en præjudiciel afgørelse af forståelsen af artikel 3, litra a, i direktiv 89/592. Denne artikel ligger til grund for værdipapirhandelslovens § 36, stk. 1.

Anklagemyndigheden protesterede.

Den 20. september 2001 tog Københavns Byret ikke forsvarernes begæring om en præjudiciel forelæggelse til følge (faneblad 4, s. 77), men den 24. september 2001 ændrede Østre Landsret byrettens kendelse og tog således forsvarets begæring til følge.

Da en forelæggelse for EF-domstolen kan være meget langvarig, blev det besluttet at adskille **P1's** sag til særskilt domsforhandling

Den 19. februar 2002 blev **P1** ved Københavns Byret idømt fængsel i 6 måneder for at have handlet RealDanmark A/S aktier med intern viden om fusionen mellem RealDanmark A/S og Danske Bank A/S, s. 104. Det blev i dommen lagt til grund, at den interne viden var videregivet fra **T2**, som igen havde fået denne viden fra **T1**.

Den 14. august 2002 blev forståelsen af artikel 3, litra a forelagt EF-dom-

stolen (forelæggelseskendelsen)

Den 28. maj 2004 forelå Generaladvokatens forslag til afgørelse

Den 22. november 2005 afsagde EF-domstolen præjudiciel afgørelse vedrørende forståelsen af artikel 3, litra a.

Af EF-domstolens afgørelse af 22. november 2005 fremgår følgende:

"...Indledende bemærkninger

Direktiv 89/592 forbyder insiderhandel med det formål at beskytte investorenes tillid til det sekundære værdipapirmarked og dermed sikre dette markeds tilfredsstillende funktion.

Således indeholder artikel 2 i direktiv 89/592 et forbud for personer, der bl.a. som følge af, at de er medlem af administrationsorganer, eller i forbindelse med deres beskæftigelse, erhverv eller funktioner er i besiddelse af intern viden, dvs. en præcis viden, som ikke er blevet offentliggjort, og som mærkbart kan påvirke kursen på et eller flere værdipapirer, mod at udnytte denne viden direkte eller indirekte ved at erhverve eller afhænde nævnte værdipapirer.

Med henblik på at begrænse den personkreds, der kan udnytte en sådan viden ved at afhænde eller erhverve værdipapirer, som berøres af denne viden, er der tillige i artikel 3 i direktiv 89/592 fastsat et forbud mod, at de personer, som er omfattet af direktivets artikel 2, videregiver intern viden til tredjemand.

Dette forbud er imidlertid ikke absolut.

I henhold til artikel 3, litra a), i direktiv 89/592 finder forbudet mod videregivelse af intern viden ikke anvendelse på videregivelse af intern viden som et normalt led i udøvelsen af en persons beskæftigelse, erhverv eller funktioner.

Selv om denne regel efter sin ordlyd kan dække meget forskellige situationer, skal den som en undtagelse fra et generelt forbud og under hensyn til den effektive virkning af direktiv 89/592 fortolkes strengt.

Den strafferetlige karakter af sagen mod T1 og T2 og det strafferetlige legalitetsprincip, som finder anvendelse i en sådan sag, har ikke indflydelse på den strenge fortolkning, som skal anlægges af artikel 3, litra a), i direktiv 89/592. Som generaladvokaten har anført i punkt 24 i forslaget til afgørelse, kan fortolkningen af et direktivs anvendelsesområdet ikke afhænge af den civilretlige, strafferetlige eller administrative karakter af det nationale søgsmål, hvorunder denne fortolkning er gjort gældende.

Desuden tilkommer det den forelæggende domstol at sikre, at retssikkerhedsprincippet overholdes ved fortolkningen ud fra direktivets ordlyd og formål af de nationale bestemmelser, der er vedtaget til dets gennemførelse (jf. dom af 12.12.1996, forenede sager C-74/95 og C-129/95, X, Sml. I, s. 6609, præmis 26).

Der henvises tillige til, at forpligtelsen for den nationale domstol til at holde sig til direktivets indhold, når den fortolker de relevante bestemmelser i national ret, begrænses, navnlig når en sådan fortolkning på grundlag af direktivet og uafhængigt af vedtagelsen af en lov til dets gennemførelse danner grundlag for at afgrænse eller skærpe strafansvaret for personer, der har overtrådt direktivets bestemmelser (jf. bl.a. dom af 8.10.1987, sag 80/86, Kolpinghuis Nijmegen, Sml. s. 3969, præmis 13, og dommen i sagen X, præmis 24).

Med hensyn til rækkevidden af undtagelsen i artikel 3, litra a) i direktiv 89/592 skal det fastslås, at denne bestemmelse, idet den kræver, at videregivelsen af intern viden sker som et normalt led i udøvelsen af en persons beskæftigelse, erhverv eller funktioner, opstiller en betingelse om en tæt forbindelse mellem videregivelsen og udøvelsen af beskæftigelsen, erhvervet eller funktionerne, for at begrunde en sådan videregivelse.

Ved bedømmelsen af rækkevidden af denne betingelse skal de mål, der følges med direktiv 89/592, tages i betragtning.

Det fremgår af anden til femte betragtning til direktiv 89/592, at det med direktivet tilsigtes at sikre det sekundære værdipapirmarkeds tilfredsstillende funktion og at beskytte investorernes tillid, som bl.a. afhænger af, at de stilles lige, og at de er beskyttet mod ulovlig anvendelse af intern viden.

I lyset af disse mål og henset til den omstændighed at artikel 3, litra a), i direktiv 89/592 udgør en undtagelse, der skal fortolkes strengt, er videregivelse af intern viden kun begrundet, hvis den er strengt nødvendig for udøvelsen af beskæftigelse, erhverv eller funktioner og overholder proportionalitetsprincippet.

I tilfælde af flere på hinanden følgende videregivelser skal hver enkelt videregivelse opfylde disse betingelser for at være omfattet af undtagelsen i artikel 3, litra a), i direktiv 89/592.

Ved bedømmelsen af, om en videregivelse af intern viden er nødvendig, skal det desuden tages i betragtning, at enhver yderligere videregivelse kan øge risikoen for, at denne viden udnyttes til formål, som er i strid med direktiv 89/592.

For at fastslå, om en videregivelse er nødvendig i et konkret tilfælde, skal der tillige tages hensyn til følsomheden af den pågældende interne viden.

Der skal udvises særlig forsigtighed, når der er tale om videregivelse af intern viden, som klart vil kunne påvirke kursen på de pågældende værdipapirer mærkbart. I denne forbindelse bemærkes, at intern viden om en fusion mellem to børsnoterede selskaber generelt er af særlig følsom karakter.

Det skal ligeledes bemærkes, at undtagelsen i artikel 3, litra a), i direktiv 89/592 skal fortolkes under hensyn til særegenheder i gældende national ret.

Hvad der bør anses for et normalt led i udøvelsen af en persons beskæftigelse, erhverv eller funktioner, afhænger således - i mangel af harmonisering på området - i vidt omfang af reglerne om disse spørgsmål i de forskellige nationale retssystemer.

Endelig bemærkes, at direktiv 89/592 fastsætter mindstekrav vedrørende forbudet mod at udnytte og videregive intern viden.

Således kan den enkelte medlemsstat i medfør af artikel 6 i direktiv 89/592, forudsat de finder almindelig anvendelse, fastsætte strengere bestemmelser end dem, der er foreskrevet i dette direktiv.

Om første og andet spørgsmål

Med de to første spørgsmål, som behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 3, litra a), i direktiv 89/592 er til hinder for, at en person, som modtager intern viden i sin egenskab af repræsentant for arbejdstagerne i bestyrelsen for et selskab eller i sin egenskab af medlem af samarbejdsudvalget for en koncern, videregiver sådan viden til formanden for den faglige organisation, som organiserer disse arbejdstage-re, og som har valgt personen som medlem af samarbejdsudvalget.

I denne henseende skal det for det første bemærkes, at kapitalselskabers administrations- ledelses- eller tilsynsorganers status og funktion ligesom den status og rolle, som repræsentanter for arbejdstagerne i disse organer har, i det væsentlige er reguleret i medlemsstaternes retsordner.

Det samme gælder for samarbejdsudvalgs status og funktion.

Det følger heraf, at svaret på spørgsmålet, om en sådan persons videregivelse af intern viden til formanden for nævnte faglige organisation henhører under en normal udøvelse af vedkommendes funktioner, i vidt omfang afhænger af de regler, der gælder for disse funktioner i det pågældende nationale retssystem.

Selvom en sådan videregivelse er tilladt i den pågældende nationale retsorden, skal den for at være omfattet af undtagelsen i artikel 3, litra a), i direktiv 89/592 tillige finde sted på de betingelser, som er angivet i denne doms præmis 22-42.

På baggrund af det ovenstående skal det første og det andet spørgsmål besvares med, at artikel 3, litra a), i direktiv 89/592 er til hinder for, at en person, som modtager intern viden i sin egenskab af repræsentant for arbejdstagerne i bestyrelsen for et selskab eller i sin egenskab af medlem af samarbejdsudvalget for en koncern, videregiver sådan viden til formanden for den faglige organisation, som organiserer disse arbejdstagere, og som har valgt personen som medlem af samarbejdsudvalget, medmindre:

- der er en tæt forbindelse mellem videregivelsen og udøvelsen af vedkommendes beskæftigelse, erhverv eller funktioner, og
- videregivelse er strengt nødvendig for udøvelsen af nævnte beskæftigelse, erhverv eller funktioner.

Ved efterprøvelsen skal den nationale ret på baggrund af de gældende nationale regler særlig tage hensyn til:

- at den nævnte undtagelse fra forbudet mod videregivelse af intern viden skal fortolkes strengt
- at enhver yderligere videregivelse kan øge risikoen for, at den interne viden udnyttes til formål, som er i strid med direktiv 89/592, og
- følsomheden af den interne viden.

Om tredje og fjerde spørgsmål

Med det tredje og det fjerde spørgsmål, som behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om og på hvilke betingelser det i forhold til artikel 3, litra a), i direktiv 89/592 er tilladt, at en formand for en faglig organisation, som modtager intern viden under de omstændigheder, som er angivet i det første og det andet spørgsmål, videregiver sådan viden til sine medarbejdere.

I denne henseende bemærkes, at den virksomhed, der udøves af en faglig organisation som den i hovedsagen omhandlede, og den rolle, som tilkommer formanden for denne organisation, ligesom de administrationsorganer og det samarbejdsudvalg, som er genstand for de to første spørgsmål, i det væsentlige henhører under det omhandlede nationale retssystem.

Det følger heraf, at besvarelsen af spørgsmålet, om formanden for en sådan faglig organisation kan videregive intern viden til tredjemand som et led i sine funktioner, i vidt omfang afhænger af gældende national ret.

Der henvises til, at en sådan videregivelse, selv om den er tilladt i den pågældende nationale retsorden, for at være omfattet af undtagelsen i artikel 3, litra a), i direktiv 89/592, som er angivet i denne doms præmis 47 tillige skal finde sted på de betingelser, som er angivet i denne doms præmis 22-42.

I denne forbindelse skal der ligeledes henvises til, at forbudet mod videregivelse af intern viden i henhold til artikel 2 og 3, litra a), i direktiv 89/592 bortset fra personer, der er i besiddelse af intern viden som følge af, at de er medlem af det udstedende selskabs administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan, eller som følge af, at de besidder kapitalinteresser i det udstedende selskab, kun gælder for personer, der er i besiddelse af en sådan viden i forbindelse med deres beskæftigelse, erhverv eller funktioner.

På baggrund af det ovenstående skal det tredje og det fjerde spørgsmål besvares med, at artikel 3, litra a), i direktiv 89/592 er til hinder for videregivelse af intern viden fra formanden for en faglig organisation til medarbejdere som de i disse spørgsmål omhandlede, medmindre videregivelsen sker på de betingelser, som er angivet i svaret på det første og det andet spørgsmål. Ved efterprøvelsen skal den nationale ret på baggrund af de gældende nationale regler særlig tage hensyn til de kriterier, som ligeledes er angivet i dette svar.

Om det femte spørgsmål

Henset til besvarelsen af de første fire spørgsmål er det ufornuddent at besvare det femte spørgsmål.

...

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen for ret:

1) Artikel 3, litra a), i Rådets direktiv 89/592/EØF af 13. november 1989 om samordning af retsfor skrifterne vedrørende insiderhandel er til hinder for, at en person, som modtager intern viden i sin egenskab af repræsentant for arbejdstagerne i bestyrelsen for et selskab eller i sin egenskab af medlem af samarbejdsudvalget for en koncern, videregiver sådan viden til formanden for den faglige organisation, som organiserer disse arbejdstagere og som har valgt personen som medlem af samarbejdsudvalget, medmindre:

- der er en tæt forbindelse mellem videregivelsen og udøvelsen af vedkommendes beskæftigelse, erhverv eller funktioner, og*
- videregivelse er strengt nødvendig for udøvelsen af nævnte beskæftigelse, erhverv eller funktioner.*

Ved efterprøvelsen skal den nationale ret på baggrund af de gældende nationale regler særlig tage hensyn til:

- at den nævnte undtagelse fra forbudet mod videregivelse af intern viden skal fortolkes strengt*
- at enhver yderligere videregivelse kan øge risikoen for, at den interne viden udnyttes til formål, som er i strid med direktiv 89/592, og*
- følsomheden af den interne viden.*

2) Artikel 3, litra a), i Rådets direktiv 89/592 er til hinder for videregivel-

se af intern viden for formanden for en faglig organisation til medarbejdere som de i det tredje og fjerde spørgsmål omhandlede, medmindre videregivelsen sker på de betingelser, som er angivet i svaret på det første og det andet spørgsmål.

Ved efterprøvelsen skal den nationale ret på baggrund af de gældende nationale regler særlig tage hensyn til de kriterier, som ligeledes er angivet i dette svar."

Der er mellem anklagemyndigheden og de tiltalte i al væsentlig enighed om sagens faktum.

T1 var medarbejdervalgt bestyrelsesmedlem og medlem af koncernsamarbejdsudvalget i RealDanmark.

T2 var og er formand for Finansforbundet, der er en af flere fagforeninger for ansatte i den finansielle sektor.

På et bestyrelsesmøde den 22. august 2000 i RealDanmark A/S blev det besluttet at indgå fusionsforhandlinger med Danske Bank A/S.

T1 deltog ikke i bestyrelsesmødet, idet han var med **T2** i Singapore til en konference. **T1** blev imidlertid samme dag af et af de øvrige medarbejdervalgte bestyrelsesmedlemmer telefonisk orienteret om bestyrelsesmødets forløb.

Den 23. august 2000 oplyste **T1** til **T2**, at RealDanmark A/S den 22. august 2000 havde besluttet at indgå fusionsforhandlinger med Danske Bank A/S

Den 28. august 2002 videregav **T2** denne oplysning til næstformand i Finansforbundet, **Person 2**, samt til en medarbejder i Finansforbundet, **P1**.

Den 31. august 2000 købte medarbejderen **P1** aktier i RealDanmark for ca. 48.000 EUR eller ca. 250.000 kr.

Den 4. september 2000 videregav **T2** endvidere oplysningen til en anden næstformand i Finansforbundet, **P3**.

Den 18. september 2000 deltog **T1** i et bestyrelsesmøde i RealDanmark A/S, hvor man drøftede den planlagte fusion, og hvor detaljer og konsekvenser, herunder værdisætningen af de to virksomheder, blev gennemgået. Værdisætningen ville indebære, at aktionærerne i RealDanmark A/S kunne forvente kursstigninger på 60-70% som følge af fusionen.

Den 22. september 2000 deltog **T1** i et møde i koncernsamar-

bejdsudvalget i RealDanmark A/S, hvor udvalget blev oplyst om detaljerne i fusionen, som blev drøftet.

Den 26. september 2000 rettede [T1] på ny henvendelse til [T2] og oplyste ham om, at fusionen mellem RealDanmark A/S og Danske Bank A/S ville blive offentliggjort den 2. oktober 2000, og hvad bytteforholdet mellem de to aktier ville blive.

Den 27. september 2000 videregav [T2] disse oplysninger til Finansforbundets sekretariatschef [P4].

Den 28. september 2000 videregav [T2] oplysningerne til [P1], der som nævnt allerede den 28. august 2000 var blevet underrettet om de indledte fusionsforhandlinger.

Den 29. september 2000 købte [P1] aktier i RealDanmark for ca. 214.000 EUR eller ca. 1.5 mio. kr.

Den 2. oktober 2000 blev fusionen mellem RealDanmark A/S og Danske Bank A/S offentliggjort. Meddelelsen medførte en kursstigning på aktier i RealDanmark på ca. 65 %.

Den 2. og 3. oktober 2000 solgte [P1] sine aktier med en fortjeneste på ca. 180.000 EUR eller ca. 1,3 mio. kr.

Den 12. februar 2002 blev [P1] i Københavns Byret straffet med fængsel i 6 måneder for at have købt aktier i RealDanmark A/S med intern viden om fusionen mellem RealDanmark og Danske Bank.

De tiltalte har erkendt de faktiske forhold, og de tiltaltes forsvarere har endvidere erklæret sig enige i, at intern viden om en fusion mellem to børsnoterede selskaber generelt er af særligt følsom karakter.

Anklagemyndigheden har endvidere erklæret sig enig i, at der var et nært samarbejde mellem [P1] og [T2].

Forklaringer.

Der er afgivet forklaring af de tiltalte og vidnerne [Vidne 1], [Vidne 2], [Vidne 3] og [Vidne 4].

Endvidere er de tiltaltes tidligere afgivne forklaringer, forklaringerne afgivet af [Person 2] forklaring, [P3] og [P1] dokumenteret.

[T1] har til retsbog af 19. februar 2002 i forbindelse med sagen mod [P1] afgivet følgende forklaring:

" ...

at han har været formand for personalekredsens kapitalkreds, og han var medlem af BG Banks virksomhedsbestyrelse, senere RealDanmarks koncernbestyrelse som medarbejdervalgt medlem. Den 14. eller 15. august modtog han indkaldelse til et ekstraordinært bestyrelsesmøde, der skulle afholdes den 22. august. Han kunne ikke deltage i dette møde, fordi han den 17. august skulle rejse til Singapore med **T2** for at deltage i en konference. Derfor kontaktede han bestyrelsesformanden den 16. august om aftenen. Bestyrelsesformanden var først tilbageholdende med at give oplysninger om, hvad der skulle drøftes på det ekstraordinære bestyrelsesmøde, men fortalte så, at man skulle drøfte en udvikling af samarbejdet med Danske Bank. Han kontaktede bestyrelsesformanden efter aftale med de andre medarbejdervalgte bestyrelsesmedlemmer. Vidnet deltog i konferencen i Singapore i sin egenskab af medlem af Finansforbundets hovedbestyrelse. Han drøftede ikke samtalen med bestyrelsesformand **T2**, da de var på vej til Singapore. Den 23. om morgenen, Singapore tid, svarende til den 22. om aftenen dansk tid, fik vidnet en telefonopringning fra Danmark fra sin kollega **Person 5**, der var sammen med **Person 6**. De var begge medarbejdervalgte bestyrelsesmedlemmer. **Person 5** fortalte, at man under det ekstraordinære bestyrelsesmøde havde drøftet en fusion med Danske Bank, og at bestyrelsen var enig i, at man gik videre hermed. Man havde sat en deadline for nærmere afklaring til ultimo september 2000. De medarbejdervalgte bestyrelsesmedlemmer havde betænkeligheder herved. Under telefonsamtalen aftalte vidnet med **Person 5**, at han skulle drøfte oplysningerne med **T2**. Han drøftede herefter med **T2**, hvad konsekvenserne af en fusion ville være, og hvad der ville ske, hvis de medarbejdervalgte repræsentanter gik imod fusion. Han har formentlig nævnt tidsrammen for **T2**. Da han kom hjem fra Singapore, havde han i sin egenskab af formand for personalet tre drøftelser med direktionen sammen med andre medarbejderrepræsentanter. Han deltog også i et ekstraordinært samarbejdsudvalgsmøde den 22. september. Ved denne lejlighed drøftede man også detaljerne i en fusion. Den 18. september var der et bestyrelsesmøde, hvor man sigtede mod en afklaring af spørgsmålet om fusion inden for 14 dage. Man gennemgik fusionens detaljer og konsekvenser, og der blev fremlagt analyser fra 2 investeringsbanker til brug for fastsættelsen af bytteforhold for aktierne. Oplysninger fra investeringsbankerne pegede på, at RealDanmarks aktier skulle stige 65-70 % i kurs i forbindelse med aktiebyttet. Bytteforholdet skulle forhandles på plads inden for de nærmeste 14 dage. Den 26. september havde vidnet en samtale med **T2**, hvor han gennemgik tidsplanen og de øvrige konklusioner fra mødet den 22. september, herunder den kommende ledelsesstruktur. De drøftede, hvilke konsekvenser dette ville få for personalet. Endvidere drøftede de, om der kunne komme modbud. I den forbindelse talte de også om det forventede bytteforhold, der havde betydning for, om der kunne komme modbud. Der ville være en temmelig stor rationaliseringsgevinst, når virksomheden blev overtaget af en anden dansk virksomhed. På den anden side kunne der være en særlig interesse for en udenlandsk virksomhed i at komme ind på det danske marked. De nå-

ede ikke til noget nærmere resultat med hensyn til, om der kunne forventes et modbud, men de forberedte, hvordan man kunne reagere, hvis det skulle ske. Efter den 18. september havde vidnet en forventning om, at fusionen ville falde på plads, idet man allerede på det tidspunkt havde sat navne på den øverste ledelse. Spørgsmålet om det præcise konverteringsforhold blev drøftet på ekstraordinært bestyrelsesmøde den 1. oktober. Det havde også været omtalt i det materiale, der havde været sendt ud til bestyrelsesmødet, som er dateret den 28. september. T2 har ikke over for vidnet nævnt, at han ville bringe oplysningerne om fusionen videre i sin organisation, men vidnet forventede, at nogle af hans nære medarbejder ville blive involveret i forberedelsen af en reaktion på fusionen. Det er korrekt, at vidnet til politiet har forklaret, at han den 26. september videregav oplysninger til T2 om "bytteforhold" (sagens bilag 3-3 side 10). Hermed mente han dog alene, at han havde omtalt den forventede kursstigning på 65-70%, der ville være afgørende for fastsættelsen af bytteforholdet. Afsnittet i politirapporten blev rettet til, inden vidnet underskrev det. Det skulle fremgå af rettelserne, at vidnet ikke havde kendt det præcise bytteforhold den 26. september.

..."

T1 har under domsforhandlingen til retsbogen vedstået den tidligere afgivne forklaring og har supplerende forklaret:

"...

at han havde forskellige poster i RealDanmark. Han kom oprindeligt fra BG Bank, hvor han også var tillidsrepræsentant. Han fortsatte med at være tillidsrepræsentant i RealDanmark og var ansat her til at varetage medarbejdernes interesser. Han sad som formand for Kapitalkredsen og som næstformand i koncernsamarbejdsudvalget. Han modtog løn fra virksomheden, selvom hele arbejdet var af faglig karakter, hvilket var i overensstemmelse med overenskomsten. I bestyrelsen sad han med 9 andre medarbejdervalgte repræsentanter. I bestyrelsen var der i øvrigt aktionærvalgte. I bestyrelsen havde han 1 stemme som alle andre bestyrelsesmedlemmer. Der var 30 medlemmer af bestyrelsen. I bestyrelsen var hans opgave at varetage virksomhedens interesser og medarbejdernes interesser. Det var flertallet i bestyrelsen, der kunne træffe beslutninger, men medarbejderrepræsentanter kunne påvirke de beslutninger, som blev truffet, f. eks. beslutningen om en fusionsaftale. I den konkrete fusion var de ikke enige i de påtænkte planer, og man var derfor også interesseret i at undersøge alternativer til de påtænkte fusionsplaner. De kendte Danske Bank og frygtede, at der ville ske omfattende fyringer. Med en fusion med en anden bank kunne man måske undgå overlappningen af filialerne og dermed undgå fyringerne i samme omfang. Han repræsenterede ca. 6.500 medlemmer i RealDanmark. Tiltalte var af den opfattelse, at det var nødvendigt at nævne de konkrete fusionsplaner for T2 for at få hans syn på sagen. bl.a. med henblik på tilrettelæggelse generelle strategier for, hvordan man kunne påvirke. De tænkte først og fremmest på direktionen, med henblik på at direktionen overvejede alternati-

ver til fusionen. Vedrørende det andet møde tiltalte havde med T2, fandt han det også nødvendigt at oplyse, at fusionen var med Danske Bank, den forventede kursstigning og datoen for fusionen. Han mente, at det var nødvendigt af hensyn til, at de kunne overveje, om der kunne komme modbud til Danske Banks bud. Det var derfor nødvendigt for T2 at vide kursstigningen på RealDanmarks aktier for at kunne give råd om, hvorvidt de skulle påvirke direktionen til at opsøge potentielle alternativer. De havde tidligere oplevet en situation, hvor der kom modbud bl.a. på FIH.

Foreholdt indkaldelse til bestyrelsesmøde 11. august 2000 (bilag 5-1-2 sid 6 s.481), havde han set denne. Han var også opmærksom på, at der stod personligt og fortroligt. Han var af den opfattelse, at det betød, at man kunne drøfte tingene med medarbejderrepræsentanterne i bestyrelsen. Han mente dog ikke, at det udelukkede, at man drøftede spørgsmålet om den konkrete fusion med T2, idet de som medarbejdervalgte repræsentanter kunne søge råd hos T2, som var formand for Finansforbundet. Tiltalte kendte forretningsordenen for bestyrelsen(bilag 5-1-2 side 34- 42, s. 472-480) herunder også bestemmelserne om tavshedspligt. Han mente dog ikke, at tavshedspligten forhindrede ham i at tage kontakt til Finansforbundet. Vedrørende arbejdet i samarbejdsudvalget var det et samarbejde, hvor ledelse og medarbejderrepræsentanter drøfter forholdet på arbejdspladsen, herunder overenskomsterne.

Foreholdt overenskomsten mellem FA og Finansforbundet om samarbejdsudvalget var tiltalte ligeledes af den opfattelse, at de indeholdte tavshedsbestemmelser ikke forhindrede ham i at tage kontakt til formanden for Finansforbundet. Han var af den opfattelse, at hans rolle i samarbejdsudvalget var som repræsentant i Finansforbundet, hvorfor de var involverede i den konkrete sag. Det er rigtigt, at han også repræsenterede medarbejderne i RealDanmark.

Forespurgt af forsvareren forklarede tiltalte, at medarbejderrepræsentanterne i bestyrelsen alle var tillidsfolk. I koncernsamarbejdsudvalget var der en, der ikke var med i bestyrelsen. Resten sad også i bestyrelsen. Kapitalkredsen er en del af Finansforbundet. Koncernsamarbejdsudvalget blev etableret i foråret 2000, og de havde første møde i maj 2000. Der blev ikke i forbindelse med dannelsen af koncernsamarbejdsudvalget drøftet, hvilke regler samarbejdsudvalget skulle følge. Tiltalte havde kun kendskab til de centrale regler. Der findes forskellige regelsæt inden for RealDanmark. Koncernsamarbejdsudvalget bestod af repræsentanter fra alle områder i RealDanmark. Medlemmerne var udpeget af Kapitalkredsen. Når man er udpeget af kapitalkredsen, repræsenterer man Finansforbundet og varetager interesserne for Finansforbundets medlemmer i RealDanmark. Vedrørende samarbejdsudvalgets møde den 22. september 2000, var det de samme ting, som var fremme ved bestyrelsesmødet den 18. september 2000. Før han talte med T2, havde han talt med de øvrige medarbejderrepræsentanter i bestyrelsen. De havde bedt ham om at henvende sig til T2. Vedrørende hen-

vendelsen til T2 den 26. september 2000 var det ligeledes drøftet forud med medarbejderrepræsentanterne i bestyrelsen, idet de alle var i den opfattelse af, at de skulle have strategier klar, bl.a. til de kontakter, de skulle have til forskellige, herunder også de ansatte, idet fusionen ville medføre en afskedigelse af ca. 3.500 medarbejdere. De skulle have en strategi til mødet med de ansatte og pressen. På dette tidspunkt fulgte de stadig sporene om en alternativ løsning. I forbindelse med fusionen sendte de samtaleblade ud for at indkalde de 40 bestyrelsesmedlemmer. Der skulle også indkaldes 10 yderligere tillidsrepræsentanter. I forbindelse med fusionen var de 10 fra bestyrelsen og sekretærer, der sad og arbejdede med tingene. Ledelsen var bekendt med, at de skulle indkalde forskellige og fremsende orientering, og de udbad sig i den forbindelse også det materiale, som direktionen sad med.

T1 har endelig, at han var af den opfattelse, at det er den nu fremlagte aftale, "Aftale om samarbejdsudvalg på sparekasseområdet mellem Finanssektorens Arbejdsgiverforening (FA) og Finansforbundet", der var gældende for samarbejdsudvalgets arbejde. Grunden til, at han kontaktede T2 var, at T2 havde kontakter til fagforeninger og et stort kendskab til fagforeningsarbejde. Endvidere havde han kendskab til de nordiske og europæiske forhold. Han kendte T2 fra tidligere, hvor T2 sad i bestyrelsen i Nykredit. T2 havde derfor også kendskab til arbejdet som bestyrelsesmedlem."

T2 har til retsbogen af 12. februar 2002 i forbindelse med sagen mod P1 afgivet følgende forklaring:

"...

Vidnet forklarer, at han er uddannet som edb-assistent i midten af 1980'erne. Fra 1998 har han været formand for Finansforbundet. Finansforbundets ansatte har en bestemmelse om tavshedspligt vedrørende fortrolige oplysninger i deres ansættelseskontrakt. Vidnet har været på rejse med T1 fra medio august 2000. De var til konference. T1 fortalte ham, at han var forhindret i at komme til et ekstraordinært bestyrelsesmøde i RealDanmark på grund af rejsen. Bestyrelsesmødet skulle finde sted den 22. august. Derfor havde han inden afrejsen kontaktet bestyrelsens formand. I den forbindelse havde han fået at vide, at bestyrelsen den 22. august skulle tage stilling til, om man ville give grønt lys til at fortsætte en igangværende sondering vedrørende en fusion mellem RealDanmark og Danske Bank.

T1 nævnte ikke over for vidnet tidspunktet for en eventuel fusion. Den 28. august, hvor vidnet var tilbage i forbundet, drøftede han oplysningerne fra T1 med tiltalte. De diskuterede de konsekvenser, som en fusion ville have for RealDanmarks medarbejdere. Vidnet fortalte tiltalte, at han havde sine informationer fra T1. T1 havde i samtalen med vidnet sagt, at medarbejderrepræsentanterne var skeptiske over for en fusion på grund af de personalenedskæringer, som måtte forventes at ske. Vidnet nævnte ikke for tiltalte, at han ikke måtte handle aktier på baggrund af informationerne, idet han regnede med, at tiltalte, der også havde behandlet høringsager vedrørende lovforslag, var bekendt med reglerne. Vidnet havde

haft et meget nært samarbejde med tiltalte, der fungerede som en slags ministersekretær for ham. Tiltalte var også lobbyist. De havde sammen deltaget i internationale møder og i møder med ministre og nationale organisationer. Tiltalte var vidnets suppleant i regeringens År 2000 Udvalg og havde fungeret som dirigent på forbundets repræsentantskabsmøder. De gik regelmæssigt sammen til receptioner, som repræsentanter for forbundet. Endelig havde også sammen deltaget i møder med direktioner i sektoren. Den 26. september havde vidnet af **T1** fået at vide, at det så ud til, at fusionen ville blive en realitet, og at den ville blive offentliggjort den 2. oktober. I den forbindelse sagde **T1** også, at bytteforholdet nok ville indebære en overkurs på 60-70 pct. for RealDanmarks aktier. Denne oplysning havde betydning for vurderingen af, om der ville komme andre bud på RealDanmark. Vidnet diskuterede disse oplysninger med tiltalte om morgenen den 28. september på vej til Berlin. I den forbindelse støttede vidnet sig til et håndskrevet notat, han havde gjort om samtalen. Tiltalte havde haft lignende drøftelser med vidnet i forbindelse med tidligere fusioner. Det var tanken, at tiltalte skulle være vidnets sparringspartner, idet vidnet skulle udsende en pressemeddelelse fra forbundet, når fusionen blev offentliggjort. Da fusionen blev offentliggjort den 2. oktober, blev pressemeddelelsen sendt ud, og man fik henvendelser fra pressen for at få den uddybet. Allerede om eftermiddagen afholdt man tillidsmandsmøder. Det er korrekt, at vidnet den 6. oktober havde en samtale med **Person 7** på Københavns Fondsbørs, som er gengivet i udskrift i sagens bilag 3-1-1, side 9 ff. Han havde forinden haft et møde med **Person 8** og **Person 7**, hvor han blev spurgt, om tiltalte havde kendt til fusionen på forhånd, og om fusionen havde været kendt i Finansforbundet. Vidnet havde sagt, at han havde videregivet oplysninger om fusionen til sine 2 næstformænd og til sekretariatschefen, men han var så rystet, at han ikke sagde yderligere. Han afbrød mødet efter maksimalt ½ time. Da han havde sundet sig, ringede han op for at give den supplerende oplysning. Han talte senere med **Person 8** og fortalte ham blandt andet, at tiltalte ikke havde kendt "detaljerne" vedrørende fusionen. Hermed henviste han til de mange omstændigheder, der skal være på plads for at en fusion kan gå i gang. Han var også opmærksom på, at fusionen måske ville kunne blive udskudt, hvis markedet gik helt skævt i forbindelse med afstemningen om euroen. At aktier i RealDanmark ville indbringe en overkurs på 60 - 70 pct. anså han ikke for en detalje. Vidnets første samtale med **T1** om fusionen fandt sted på vej ud til Singapore. Endnu mens de var i Singapore, fortalte **T1** ham, at man gik videre med fusionsplanerne. Det skete efter det ekstraordinære bestyrelsesmøde. Vidnet gav oplysningerne fra **T1** videre til tiltalte enten mandag eftermiddag eller tirsdag morgen, efter at han var kommet hjem fra Singapore - det vil sige enten den 28. eller 29. august. Samtalen med tiltalte fandt sted på vidnets kontor. De talte også om andre ting. Tiltalte havde indgående kendskab til "den gamle sparekasse-side" og kunne bidrage med impulser til, hvilke råd man kunne give medarbejderne i RealDanmark. Det kan ikke passe, at vidnet har orienteret næstformanden **Person 2** om fusionsplanerne den 7. august 2000, for på det tidspunkt kendte han dem ikke selv. Når **P3** først blev oriente-

ret den 4. September, hang det sammen med, at hun havde været på ferie. Vidnet har ingen grund til, at have et horn i siden på tiltalte."

T2 har under denne domsforhandling til retsbogen vedstået denne forklaring og har supplerende forklaret:

"

at han kan erkende de faktiske forhold i anklageskriftet om tidspunktet, og hvem han havde givet meddelelse til, og hvad han havde givet oplysninger om. Han har tidligere haft medarbejdervalgte bestyrelsesmedlemmer ansat, hvor banker har fusioneret. Det specielle ved denne fusion var, at den omfattede en stor del af medlemmerne. Der var 50.000 medlemmer, og heraf ville fusionen berøre de 20.000. Det var således en stor fusion, der også ville medføre, at 3.500 medlemmer skulle forlade ansættelsen - enten ved naturlig afgang eller ved afskedigelser. Med hensyn til frivillig afgang havde han kendskab til tidligere frivillige afgange, der nærmest kan karakteriseres som tvang.

Foreholdt bilag B, er det ikke ham, der har skrevet denne, og indholdet af denne virker ikke dramatisk. Fusionen var besluttet, og skrivelsen kan også tages som udtryk for en beroligelse af medlemmerne. Han gav meddelelse til **P1** den 28. august 2000. Meddelelsen på det tidspunkt var alene, at han havde fået kendskab til de overvejelser, der var om fusionen. Han gav oplysningerne til **P1**, idet **P1** og tiltalte skulle stå for at udarbejde strategier om, hvorledes og hvordan man skulle gribe fusionen an. Herunder skulle de overveje, hvorvidt der kunne komme andre bud på banen, om RealDanmark kunne fortsætte som selvstændig, eller om man skulle forsøge at støtte den påtænkte fusion, og herunder stille krav på vegne af de ansatte. **P1** havde en fortid i den gamle Sparekasseforening hvorunder BG Bank var. Forespurgt herom var tiltalte af den opfattelse, at det specielle ved denne fusion var størrelsen af de finansinstitutter, der var omfattet af fusionen. Det var efter hans opfattelse på en skala fra 1-10, en fusion der ville ligge på 10. Det var også som tidligere forklaret, at der var mange medarbejdere involveret, og herunder mange medlemmer der skulle forlade ansættelsen i banken og RealDanmark. Tiltalte havde kendskab til den handlingsplan, der er fremlagt som bilag G1 om fusioner. Han er enig i, at det giver et godt redskab for at behandle en fusion, og det var også i denne anført, at man kunne rette henvendelse til Finansforbundet og få råd i forbindelse med fusioner. Det er rigtigt, at han også informerede **P3** den 4. september 2000. **P3** var næstformand i Finansforbundet, og han fandt det derfor naturligt at drøfte fusionen med hende. **P3** har endvidere været bestyrelsesmedlem i Danske Bank. Vedrørende **P4** diskuterede de om, hvad de skulle have klar til mandag morgen, hvor fusionen ville blive offentliggjort. Det er rigtigt, at han har talt med **P1** igen den 28. september 2000, hvor han oplyste om den forventede ombytningskurs på RealDanmarks aktier. Kendskabet til aktiekursen var nødvendig for overvejelse om,

hvorvidt der ville komme modbud og deres stillingtagen til fusionen i øvrigt. Samtalen fandt sted i lufthavnen. Det er rigtigt, at han har forklaret, at han kendte til fusionen fra andet sted. Han blev således kontaktet af direktionen fra Danske Bank søndag den 1. oktober 2000, hvor direktør **Person 9** udtalte, "som du nok har kendskab til, vil der ske fusion mellem RealDanmark og Danske Bank". Der blev ikke drøftet nærmere under telefonsamtalen. Vedrørende tiltaltes ansættelse i Finansforbundet, oplyste han, at han har været formand siden 1998 og tillidsmand siden 1986. Han kom i hovedbestyrelsen i 1994 og blev viceformand i 1996. Han sidder endvidere som formand for de nordiske ansatte i Finanssektoren og for de europæiske ansatte, og han er nu ansat som præsident for de verdensansatte, hvor der er ca. 3 millioner organiserede. Vedrørende fusionen var det hans opfattelse, at muligheden for at RealDanmark kunne fortsætte som selvstændig enhed ikke var realistisk på dette tidspunkt, og man koncentrerede sig derfor om de 2 sidste alternativer - at få en udenlandsk bank på banen eller at støtte den påtænkte fusion.

Foreholdt forsvareren **Person 10's** ekstrakt side 94, forklarede tiltalte, at han har kendskab til artiklen.

Foreholdt bilag B og C, forklarede tiltalte, at når fusionen var en realitet, ville forbundet have en interesse i at støtte fusionen for at få tingene bedst på plads.

Fusionen ville ramme på alle niveauer, og der var således også folk i ledelsen i henholdsvis RealDanmark og Danske Bank, som blev skiftet ud eller fratrådte.

Foreholdt bilag A, forklarede tiltalte, at det var udarbejdet af **Vidne 2** og det var stilet til **P4**. Vedrørende tiltaltes ansættelse i Finansforbundet er det en fuldtidsstilling. Det er ligeledes en fuldtidsstilling for næstformændene. De har daglige møder. Næstformændene var **Person 2** og **P3** og ledelsen i Finansforbundet har kontorer ved siden af hinanden.

Foreholdt bilag G1, side 94, forklarede tiltalte, at en henvendelse også kunne ske til næstformændene, såfremt han ikke var til stede.

Foreholdt bilag H, forklarede tiltalte, at det var de forskellige møder og sammenkomster, som han har været til sammen med **P1** udover det daglige arbejde.

Foreholdt bilag J1+J11+J12+J15+J19, forklarede tiltalte, at disse bilag var udtryk for **P1's** mange roller i Finansforbundet, herunder hans selskabelige og repræsentative funktioner i forbindelse med udarbejdelse af taler og hans store politiske netværk. Tiltalte holdt møder med **P1** dagligt, hvor de briefede hinanden om, hvad der var under

opsejling. De gennemgik sammen dagens presse og aftalte, hvad de skulle reagere på.

Foreholdt Justitsministeriets skrivelse af 23. november 2001 var det tiltaltes opfattelse, at han for at rådgive **T1** var nødt at drøfte sagen med sine nærmeste medarbejdere, inden fusionen blev endeligt besluttet. **P4** og **Vidne 2** fik først beskeden på et meget sent tidspunkt, da de vidste, at de ville blive inddraget i tilrettelæggelsen af fusionens beredskab.

....."

Vidne 1 har til retsbogen afgivet følgende forklaring:

".....

at han var tillidsmand i Privat Banken og har herefter været med i hovedbestyrelsen for bankfunktionærerne. Han var ligeledes med til at stifte Finansforbundet i forbindelse med, at bankerne, sparekasserne og realkreditinstitutterne slog sig sammen til ét forbund. Han har siddet som formand i Finansforbundet fra forbundets stiftelse i 1992 til 1998. I sin tid som formand, har han oplevet at modtage følsomme oplysninger, specifikt kan han huske, at han blev ringet op af direktør **Person 9** i forbindelse med, at den Danske Bank forberedte en massefyring. Vidnet var af den opfattelse, at oplysningerne var af kursfølsom karakter, idet en massefyring ville få kurserne til at stige. Han modtog oplysningerne ca. 1 uge eller 2 før banken offentliggjorde det. Oplysningerne var givet i fortrolighed og blev også behandlet sådan. I forbindelse med at han modtog oplysningerne, har han videregivet oplysningerne til sin sekretariatsleder og til formandskabet. Grunden hertil var, at forbundet skulle forberede den assistance, som de skulle give til de berørte medlemmer. Vidnets sekretariatsleder var dengang **Person 11**. Vidnet kender **P4**, men har ikke haft fortrolige oplysninger med ham. **P1** var også i forbundet i vidnets tid. **P1's** opgave lå på flere niveauer. Han var tilknyttet den politiske ledelse, idet han var god til at få kontakter, herunder politiske kontakter, f.eks. i forbindelse med fremskaffelse af høring. Hvis vidnet havde fået oplysninger om den konkrete fusion, ville han også have kontaktet sin sekretariatsleder og formandskabet. Oplysninger af følsom karakter kan både være i forbundets og arbejdgivernes interesse, idet det ikke kan være i arbejdsgiverens interesse, at forbundet melder ud med forkerte oplysninger. **Person 9** var ud over at være direktør i Danske Bank også formand for arbejdsgiverforeningen. Vidnet er også i den opfattelse, at Finansforbundet har været i stand til håndtere de fortrolige oplysninger, således at de ikke kom ud af huset.

....."

Vidne 2 har til retsbogen afgivet følgende forklaring:

"...

at hun har været ansat i Finansforbundet i 30 år og 14 dage. Hun har været ansat som konsulent i kursusafdelingen og er nu leder af kredsserviceafdelingen. På tidspunktet for fusionen var hun ansat i medlemsserviceafdelingen for Kapitalkredsen og Den Danske Kreds. Hun var bindeled mellem kredsene decentralt og forbundet centralt i forbindelse med fusionen. Vidnet har skrevet notatet i ekstraktens side 399. Det var noget, hun gjorde på egen hånd, idet hun fik en henvendelse fra **P4** om, hvad hun havde foretaget sig op til fusionen. Vedrørende mødet den 5. september 2000 havde hun fået oplysningerne fra **T1** om, at der var problemer mellem de 3 personalekredse, og de aftalte et møde med de konsulenter, der skulle afholde seminaret. Der var ikke tale om en fusion på dette tidspunkt. Vedrørende det, som vidnet har skrevet den 13. september 2000, er det egne tanker. Hun forestillede sig ikke på det tidspunkt, at der var en fusion med Danske Bank undervejs. Vidnet var af den opfattelse, at der ville ske afskedigelser i BG Bank, og at den Svenske Handelsbank ville have interesse i at købe. Disse oplysninger var alene baseret på det, som har været fremme i pressen. Vedrørende mødet den 5. september 2000, var det et møde med **Person 12**, der var kursusleder og **Person 13**, der var organisationskonsulent. De fik ikke noget af vide om fusionen på dette møde. Vedrørende det anførte den 21. september 2000 var det alene indkaldelserne til mødet den 29. september 2000. Hun fik ikke oplysninger om fusionen på dette tidspunkt. Vedrørende den 9. september 2000 deltog **Person 14**, **Person 15** og **Person 16**. Det var herefter vidnets opfattelse, at der skulle ryddes op i BG Bank. **Person 14** var bestyrelsesmedlem i BG Bank og i Kapitalkredsen, **Person 15** var bestyrelsesmedlem i Kapitalkredsen og **Person 16** var kredsbestyrelsesmedlem. De fik imidlertid af vide, at det drejede sig om en fusion mellem RealDanmark og Danske Bank. Det var **T1**, der orienterede om det. Han oplyste samtidig, at der var tale om fortrolige oplysninger. Herefter gik de igang med at tilrettelægge dette. Kredsbestyrelsen blev indkaldt til søndag den 1. oktober 2000 kl. 17.00, og kredsbestyrelsens opgave var at ringe til kredsens tillidsmænd. Vidnet orienterede **P4** om oplysningerne samme dag. Vedrørende bilag A er det skrevet, da vidnet kom hjem fra mødet. Vidnet havde erfaringer fra tidligere fusioner, sidst i forbindelse med at SDS Privat Banken og Andelsbanken fusionerede til Unibank. Det var lidt anderledes, men det var det samme, der skulle ske, at tillidsmændene skulle orienteres. Der var også i forbindelse med den fusion tale om afskedigelser, og tillidsmændene skulle være klædt på til at tale med medlemmerne. Vidnet var af den opfattelse, at det var vigtigt, at tillidsmændene blev orienteret så hurtigt som muligt og mener ikke, at man kunne have ventet til den 2. oktober. Vidnet har talt med **P4**. Hun har ikke talt så meget med **T2**. Vedrørende de møder, der er nævnt i beredskabsplanen, som skulle finde sted efter 2. oktober, var det møder med medlemmerne, hvor der også deltog andre personer end tillidsmænd herunder socialrådgiver og arbejdsmarkedskonsulenter. Til mødet med tillidsmændene den 2. oktober 2000 var der tale om ca. 200 personer. Så det ville have været svært at arrangere mødet den 2. oktober 2000, såfremt man ikke var orienteret tidligere.

Foreholdt **Person 10's** ekstrakt side 79-83 forklarede vidnet, at det er hende, der har været med til at udarbejde disse. Informationsmaterialet er trykt i forbundet og udsendt til tillidsrepræsentanterne. I forbindelse med Unibank fusionen er det vidnets opfattelse, at de blev informeret på et tidligere tidspunkt end i dette tilfælde, hvor de blev informeret meget kort tid forinden. Det var **Person 17**, der stod som koordinator under Unibank fusionen.

..."

Vidne 3 har til retsbogen afgivet følgende forklaring:

"...

at han er uddannet jurist og har været underviser i arbejdsret og aktieselskabsret på LO-skolen. Han har herudover undervist finanssektorens tillidsmænd, herunder **T2**. I forbindelse med fusion og håndtering af oplysninger omkring fusion er det vidnets opfattelse, at det dels er aktieselskabslovens § 160 og værdipapirlovens § 35-36 man skulle være opmærksom på. Vidnet har i sin undervisning givet udtryk for, at tillidsmænd, herunder medarbejdervalgte bestyrelsesmedlemmer, har ret til at henvende sig til deres organisation for rådgivning. Vidnet har på den anden side gjort det klart, at oplysningerne skal behandles meget forsigtigt. Det er den samme praksis der er på LO- området, hvor der tidligere har været en selvstændig afdeling - Analyseafdelingen -, der tog sig af henvendelserne. Analyseafdelingen hed den i daglig tale. Dette er nu overtaget af kartellerne. Praksis på finansområdet og forsikringsområdet var, at tillidsmændene har henvendt sig til formanden. Dette har han fra oplysninger fra tidligere formænd.

..."

Vidne 4 har til retsbogen afgivet følgende forklaring:

"...

at han har været ansat i DBL, indtil Finansforbundet blev stiftet. Herefter har han været ansat i Finansforbundet som sekretariatschef. Han har haft arbejde under 7 formænd. Vidnet har tidligere været bekendt med oplysninger fra tidligere fusioner. I forbindelse med fusionerne var det oplysninger, som blev meddelt til formændene, som herefter orienterede sekretariatschefen. Det var herefter sekretariatschefen i samarbejde med formanden, der forestod koordineringen af det beredskab, som man skulle stille til rådighed over for medlemmerne. Underretningen om fusioner har altid været fortrolige og blev alene videregivet til en meget lille kreds. Vidnet er af den opfattelse, at han har givet oplysningerne til en enkelt person. Der har ikke været oplysninger om bytteforhold i forbindelse med fusionen eller andre oplysninger omkring økonomien i fusionen. Der har ikke i vidnets tid været tale om modbud eller om, at fusionen ikke blev gennemført i den form, som de fik oplysninger om. Oplysninger om de økonomiske forhold i fusionen var først fremkommet ved offentliggørelsen af fusionen. Informationerne var altid gå-

et til formanden, og vidnet har herefter fået oplysningerne fra formanden. Han har aldrig været udsat for at få informationen først. Han kender P1 fra sin tid i Finansforbundet. Han har ikke brugt P1 til opgaver i forbindelse med fusionen. Han mener heller ikke, at det har været aktuelt i den periode, hvor han sad i Finansforbundet. Han havde kendskab til fusionen mellem Københavns Handelsbank, Den Danske Bank og Provinsbanken. Han havde også kendskab til fusionen, der blev til Unibank, men han kan ikke huske, hvorledes denne fusion blev organiseret i forbundet. Vidnets informationer fra formanden var normalt af praktisk karakter, idet de drøftede, hvad medlemmerne kunne stille af spørgsmål i forbindelse med fusionen. De kunne ikke gøre noget ved fusionen, idet det ikke var deres ærinde.

Tiltalte P1 har til retsbogen af 12. februar 2002 afgivet følgende forklaring:

"..

Tiltalte nægter sig skyldig og forklarer, at han er bankuddannet i årene fra 1965 til 1968. Fra 1975 var han ansat i Danske Sparekassers Landsforening, der i 1992 indgik i Finansforbundet. Hans seneste stilling i Finansforbundet var som konsulent i udviklingsafdelingen. Hans chef var Person 18. Hans løn lå på omkring ½ million kroner om året. Der var ikke nogen skriftlig instruks for medarbejderne i Finansforbundet om håndteringen af fortrolige oplysninger eller insider-viden. Det var almindeligt kendt, at forbundet købte aktier i danske pengeinstitutter. Tiltalte var selv bekendt med hovedtrækkene i lovgivningen om insiderhandel. Tiltalte har handlet aktier for egen regning også for de handler, der omfattede af tiltalen. Det skete med egne frie midler. Han havde et møde om aktiekøb med en bankrådgiver i Unibank i oktober 1999, men besluttede sig for ikke at handle gennem denne bank. Hans største tidligere køb var på 200.000 eller 300.000 kr. Tiltalte finansierede sine køb med frie midler eller via sin kapitalpension. Han gik grundigt til værks og indsamlede materiale om de pågældende aktier i 3 - 4 måneder, inden han eventuelt købte. Han har både foretaget kort-sigtede og mere langsigtete aktieinvesteringer. Dog har han ikke beholdt aktier i længere end 1 til 1 ½ år. Det er korrekt, at han den 31. august 2000 købte 1.500 stk. aktier i RealDanmark. Tiltalte kan bekræfte anklageskriftets oplysninger vedrørende tidspunkter for køb og salg af aktier og omfanget heraf. Ved købet den 31. august 2000 havde han ingen viden om, at der var tale om forhandlinger om fusion. Han havde interesseret sig for aktien siden efteråret 1999. Der havde været rygter om fusion af RealDanmark med banker gentagne gange. T2 havde ikke givet tiltalte nogen oplysninger om fusionsforhandlinger. Han var ikke T2's fortrolige eller nærmere medarbejder og refererede ikke til ham i sit arbejde. I perioden 28. til 31. august har tiltalte talt med T2. Den 31. august vist nok efter aktiekøbet ringede T2 og spurgte tiltalte, om han ville med til en reception i BG Bank den 1. september. De talte ikke om fusionsforhandlinger ved den lejlighed. Tiltalte mener også at have talt med T2 ansigt til ansigt i den

nævnte periode. Samtalen drejede sig om nogle poster, som **T2** gerne ville beklæde. Aktiekøbet skete gennem SEB-bank ved bankrådgiver **Person 19 (P19)**. **P19** sagde, at aktien ikke stod på bankens anbefalingsliste, og at aviserne havde skrevet om, at banken havde nedjusteret kursmålet for aktien. Tiltalte havde selv fulgt virksomheden gennem dens udvikling og havde fået interesse for at købe i efteråret 1999. Det havde været en turbulent tid for Capital Holding, det senere RealDanmark. Der var mange artikler i aviserne, der pegede på en interesse for at overtage RealDanmark. Når tiltalte valgte at købe på det pågældende tidspunkt, var det led i en strategi, som han havde lagt under en ferie i juli måned, hvor han havde haft materiale om aktien med. Det var hans plan at købe for 1½ til 2 millioner kr. aktier i RealDanmark. Første gang ville han købe for 1/3 af beløbet, når halvårsregnskabet forelå i slutningen af august. Han forventede nemlig, at det ville blive et halvårligt regnskab. Fra den 23. august fulgte han dagligt aktiekursen og skrev den ned. Aktien faldt, efter at regnskabet var offentligt gjort, og efter en uge mente han, at den havde nået bunden. Så købte han. Under sin ferie havde han drøftet sine planer med **Person 20 (P20)**. Særligt havde de talt om EU-perspektivet i kursudviklingen.

P20 var enig i, at det var en god ide at købe. Før han talte med **P20**, havde han skrevet det strategipapir, som er fremlagt i sagen som bilag 3-2-3, side 7. Han havde notatet med, da han talte med **P20** og gennemgik notatets punkter med ham. Tiltalte har sat sine initialer på det, som han normalt gør. Når han ikke viste dette notat til politiet i forbindelse med den 1. politiafhøring, var det fordi han havde det psykisk dårligt, efter at han var blevet bortvist fra sit arbejde den 13. oktober, således at han først senere fik kræfter til at gennemgå sit materiale. Den 29. september 2000, hvor tiltalte købte 6000 RealDanmark aktier, vidste han ikke, at der foregik forhandlinger om fusion. Han var ikke klar over, at der ville ske offentliggørelse heraf, og han kendte ikke bytteforholdet mellem aktierne. Aktiekøbet blev foretaget fra Tyskland, hvor han var sammen med **T2**. Den 28. september havde de siddet i en overfyldt cafe i Københavns Lufthavn og drukket en kop kaffe sammen. Det tog måske 10 minutter.

Foreholdt gengivelse af tiltaltes forklaring i politirapport af 25. oktober 2000, side 7, sidste afsnit (sagens bilag 3-2) forklarer tiltalte, at det er korrekt, at han har forklaret således til politiet. **T2** havde det med at tale i billeder. **T2** fortalte ikke mere end det, tiltalte forklarede til politiet, og tiltalte spurgte ikke. Han tænkte, at der kunne være en afskedigelsesrunde undervejs eller, at der forestod filialnedlæggelser. Derimod tænkte han ikke på, at der kunne foreligge en opkøbssituation. Købet den 29. september fulgte den strategi, han i forvejen havde lagt. Tiltalte havde regnet med, at folkeafstemningen om euroen ville medføre et fald i aktiekurserne. Hvis kurserne var steget for eksempel 10 til 15 pct., havde han ikke købt. Det er korrekt, at han talte med **P19** den 28. september. De havde i forvejen talt sammen den 26. september. Han fortalte **P19**, at han ville købe for et større beløb RealDanmark-aktier efter afstemningen. Den 28. september ringede tiltalte for at høre, hvordan det gik på det danske marked.

Det skete fra hotellet i Berlin. Han sagde til **P19**, at han ville købe næste dag og bad om **P19's** vurdering af, hvordan markedet ville reagere på det "nej" ved afstemningen, som tiltalte anså for sandsynligt. Denne samtale havde intet at gøre med det "hint", som **T2** havde givet. Den 29. ringede han igen til **P19** om morgenen. **P19** var til møde. Senere samme dag talte han vist 2 gauge med **P19**. Han vil mene, at han afgav sine købsordrer under den samtale, som har fundet sted kl 9.15.

P19 gav ham ikke nogen supplerende rådgivning vedrørende købet under disse samtaler. Købene blev finansieret med likvider, der befandt sig i Unibank og Nordea. SEB-bank var langt det billigste pengeinstitut at handle i gennem, og man kunne handle der, selv om man ikke havde pengene stående. Tiltalte anså købene for en sikker investering. Den indre værdi i virksomheden var meget lav, ca. 0,60, og aktien havde givet et pænt udbytte gennem de senere år. Efter at tiltalte havde givet politiet fuldmagt til at indhente oplysninger hos SEB-bank, ønskede tiltalte at tilkendegive over for **P19** at sagen nu lå hos politiet. Det var baggrunden for, at han skrev det brev af 7. november 2000 til **P19**, som er fremlagt under sagens som bilag 5-5, side 23. **P19** var ikke inddraget i tiltaltes overvejelser om aktiekøb i juli måned.

Forespurgt af forsvareren forklarer tiltalte, at der i pressen kun havde været negativ omtale af RealDanmark. Det fremgik af de mange avisudklip, som tiltalte havde samlet i perioden fra oktober 1999 til september 2000, og som er fremlagt under sagen som bilag 3-2-3, side 8 ff. Der havde været tale om en række mulige købere til RealDanmark, mest udenlandske banker, men også Danske Bank havde været på tale. Tiltalte regnede med, at det værste, der kunne ske for RealDanmark, var, at det blev overtaget. I januar 2000 havde RealDanmark gennemført en ny struktur og fået ny ledelse, men ikke desto mindre faldt kursen, fordi markedet manglede tillid. **P20**, som tiltalte forelagde sin købsplaner for, er en god bekendt, som han normalt mødes med, når han holder sin årlige ferie på Skagen, og i øvrigt ser et par gange om året. **P20** har et betydeligt kendskab til økonomi og særligt eksportforhold, og desuden har han indsigt i EU-spørgsmål. I forbindelse med, at tiltalte ville kontakte **P19** den 26. september, fik han optaget på telefonen og lagde en telefonbesked. Efter frokost lå der så en telefonbesked fra **P19** til tiltalte. Det er den besked, der er fremlagt under sagen som bilag 3-2-1, side 1. **P19's** navn og telefonnummer på det faste net er skrevet af en medarbejder i Finansforbundets sekretariat. **P19's** direkte nummer er tilføjet af tiltalte. Han havde oprindeligt ringet til **P19** for at drøfte køb af aktier i Radiometer. I den forbindelse nævnte han, at han ville købe flere aktier i RealDanmark efter folkeafstemningen. I den forbindelse fik han **P19's** direkte nummer. Tiltalte købte aktier i Radiometer for 50.000 - 60.000 kr. Telefonsedlen fra **P19** anvendte tiltalte nu som huskeseddel og skrev numre ned på andre bankrådgivere og nogle bekendte, blandt andre **Person 21**. Kontakten til **Person 21** stammede fra, at tiltalte den 26. sidst på eftermiddagen havde haft et møde i sin egen bank, Danske Banks **By 2** afdeling med afdelingsbestyreren **Person 22** og

investeringsrådgiver **Person 23**. Han skulle drøfte kapitalpension og ratepension med dem. Men forinden, de kom til det, drøftede de kort tiltaltes aktiekøb i RealDanmark. De første aktier var købt til ratepensionen i denne afdeling, og Danske Bank havde fejlagtigt krævet 500 kr. fra **P19**, for at få dem overført. Da tiltalte sagde, at han ville købe flere aktier efter folkeafstemningen, gav de ham ret i, at det var en god ide. Mødet sluttede med, at tiltalte fik anvist investeringsrådgiver **Person 21** fra Danske Banks centerfilial i **By 3**. **Person 21** skulle ringe til tiltalte. Da tiltalte var i Berlin, ringede han til de personer, som var anført på telefonbeskeden. Tiltalte forklarer nu, at han havde notatet om investeringsstrategien med til den 1. afhøring hos politiet og støttede sig til det. Han havde således notatet fremme. Han har ikke gjort nogen tilføjelser til notatet efter samtalen med **P20**. Nederst på notatet har han skrevet, at han skulle tale med ham. Det var tiltaltes opfattelse, at den lave indre værdi i RealDanmark ville medføre, at der ville opstå en betydelig gevinst i forbindelse med fastsættelsen af konverteringsforholdet ved en fusion. Forudsætningen for, at der ville opstå en kursgevinst for tiltalte var, at der enten skete et opkøb af RealDanmark eller, at der var vedholdende rygter om, at dette ville ske. Det var af betydning, at RealDanmark havde et indarbejdet navn og et landsdækkende filialnet, som ville kunne overtages af et udenlandsk pengeinstitut..."

Denne forklaring er dokumenteret under sagen

Person 2's i forbindelse med sagen mod tiltalte **P1**
i retsbog af 19, februar 2002 afgivet følgende forklaring

..."

Vidnet forklarer, at hun har været næstformand i Finansforbundet i 4 år. Hun kan ikke huske præcist, hvornår **T2** fortalte hende om fusionen. Det var i løbet af den 1. uge efter, at **T2** var kommet hjem fra Singapore. Det skete på vidnets kontor i Finansforbundet. De var alene. De drøftede kort konsekvenserne og "blodbadet". Efterfølgende blev vidnet igen orienteret af **T2**, da **T2** orienterede den anden næstformand, **P3**. Det skete på Hotel Koldingfjord den 3. eller 4. september. Det er korrekt, at vidnet har forklaret til politiet som gengivet i politirapport af 23. januar 2001, side 1 og side 2, 1. linie (sagens bilag 5-12). **T2** havde et tæt samarbejde med tiltalte, der havde en plads, som mindede om en direktionssekretær. **T2** og tiltalte havde deltaget i adskillige møder og rejser sammen, og det var også planen, at de - vist nok i forbindelse med et fagligt arrangement - skulle til London med hustruer. Vidnet ville finde det naturligt, at **T2** orienterede tiltalte om fusionsplanerne. Vidnet har ikke selv været inddraget i forberedelserne af Finansforbundets reaktion på fusionen. Hun blev først involveret, da fusionen blev offentliggjort. Fredag den 6. drøftede **T2** med **P3** og vidnet helt kort tiltaltes stilling i Finansforbundet. De var enige om, at han ikke kunne været ansat, hvis der blev rejst sigtelse mod ham. Efterfølgende drøftede de spørgsmålet nærmere.

...."

Denne forklaring er dokumenteret under sagen.

P3 har i forbindelse med sagen mod **P1** til retsbogen af 19 februar 2002 afgivet følgende forklaring:

"...

Vidnet forklarer, at hun har været næstformand i Finansforbundet siden den 1. maj 1999. Hun fik første gang oplysning om fusionsplanerne den 3. september om aftenen eller den 4. september om morgenen. Hun hælder mest til, at det var den 3. september. Hun fik orienteringen af **T2** og mener, at **Person 2** var til stede. **T2** fortalte, at der var kontakter mellem RealDanmark og Danske Bank, og at der formentligt ville ske noget. Dog var intet endeligt. Hun vil tro, at **T2** også nævnte, hvem der havde givet ham oplysningerne. Hun kan ikke huske det. Hun havde været på ferie i USA i hele august måned. Hun blev ikke bibragt den opfattelse, at der også var andre i Finansforbundet, der var orienteret om fusionen. Fusionen blev nævnt på et møde i formandsskabet den 19. eller 20. september. Søndag den 1. oktober ringede **T2** hende op sent om aftenen og sagde, at fusionen nu var en realitet. Tiltalte og **T2** havde et meget tæt professionelt forhold. Tiltalte var en betroet medarbejder og politisk sparingspartner. I forbindelse med den 1. orientering fra **T2** nævnte han, at der var kontakter og sonderinger mellem virksomhederne. Vidnet husker ikke, om **T2** anvendte ordet fusion

..."

Denne forklaring er dokumenteret under sagen.

Oplysningerne i sagen.

Til brug for sagen vedrørende strafmyndighed i sagens forhold 1 a er der indhentet udtalelse fra myndighederne i Singapore. Det fremgår heraf, at den relevante bestemmelse findes i § 103, stk. 5 i Securities Industri Act der lyder som:

En person må ikke på noget tidspunkt, hvor han er udelukket efter stk. 1, 2 eller 3 fra at handle med værdipapirer, fordi han besidder oplysninger, kommunikere disse oplysninger til andre personer, såfremt

(a) handel med disse værdipapirer er tilladt på en værdipapirbørs i Singapore eller uden for Singapore, og

(b) han ved eller med rimelighed burde vide, at den anden person vil gøre brug af oplysningerne med henblik på at handle eller foranledige eller skaffe en anden person til at handle med disse værdipapirer.

Sagen bilag er dokumenteret herunder er forlæggelseskendelsen for EF-domstolen, Generaladvokaten forslag til afgørelse samt EF-domstolens afgø-

relse dokumenteret.

Endvidere er bl.a. Justitsministeriets skrivelse af 23. november 2001 og Finansforbundet drejebog for fusioner og anden form for virksomhedsoverdragelse marts 1998 dokumenteret.

Procedure

Anklagemyndigheden har til støtte for anklagemyndighedens påstand bl.a. anført følgende hovedpunkter:

1.) **T1** og **T2** er tiltalt for overtrædelse af værdipapirhandelslovens § 36, stk. 1, ved uberettiget at have videregivet intern viden om en kommende fusion mellem RealDanmark A/S og Danske Bank A/S. Det er anklagemyndighedens opfattelse, at denne viden kan karakteriseres som "intern viden" og at en sådan "intern viden" er videregivet af de tiltalte til de personer og under de omstændigheder, som fremgår af anklageskriftet.

2.) På baggrund af bestemmelsens ordlyd, forarbejder, administrativ praksis og retspraksis, EF-domstolens præjudicielle afgørelse og den juridiske litteraturen, gælder tre betingelser for, at intern viden kan være lovlig. Betingelserne skal alle være opfyldt for, at videregivelsen undtagelsesvis kan være lovlig.

a.) Videregivelsen skal altid være i selskabets interesse.

Det er og vil naturligvis altid være selskabets forhold, der afgør, hvad der er i selskabets økonomiske interesse. Andre eksterne interesser har ingen relevans i denne forbindelse. Internt i selskabet vil det være ledelsesorganerne i selskabet - bestyrelsen/generalforsamlingen - og ikke den enkelte medarbejder - der bestemmer, hvad der er i selskabets interesse. En ledende medarbejder kan på egen hånd videregive intern viden til eksempelvis en rådgiver, men det skal være i selskabets interesse.

b.) Videregivelsen skal nødvendig/saglig begrundet.

Der skal foreligge en særlig kvalificeret begrundelse for, at videregivelsen tjener selskabets interesse. Dette krav gælder både efter dansk ret og efter EF-retten, men er som nævnt udtrykt på forskellig vis. I dansk ret tales eksempelvis om, at videregivelsen har været "saglig begrundet" og "konkret nødvendig" og i EF-retten tales eksempelvis om "strengt nødvendig". Dette kvalificerede krav forstås bedst negativt: Såfremt intern viden ikke videregives, da vil selskabet ikke kunne varetage sine interesser - det være i forbindelse med et salg af virksomheden, en fusion o. lign. Kun herved har lovgiver fundet grundlag for, at fravige det ellers absolutte forbud mod videregivelse af intern viden.

c.) Krav om proportionalitet.

Der gælder endvidere et krav om proportionalitet forstået således, at kan selskabets interesser varetages ved videregivelse af viden, som ikke er at betragte som "intern viden", da skal dette altid foretrækkes. I nær sammenhæng hermed gælder, at jo mere kursfølsom viden, der videregives, desto strengere krav gælder der til, at videregivelsen kan være lovlig efter værdipapirhandelslovens § 36, stk. 1.

3.) T1's videregivelse af intern viden til T2 var ikke et normalt led i dennes hverv, m.v., men er en overtrædelse af værdipapirhandelslovens § 36, stk. 1.

T1 har efter sin egen forklaring videregivet intern viden om fusionen til T2 for, at få T2's syn på sagen og for at fastlægge en generel strategi for, hvordan navnlig direktionen kunne påvirkes til at søge andre fusionspartnere end Danske Bank A/S.

Det var ikke i RealDanmark A/S' økonomiske interesse, at T1 videregav intern viden til T2. Dette beror på, at selskabets interesser ikke er sammenfaldende med fagforeningens interesser eller i øvrigt med de hensyn, som T1 angiveligt forsøgte at varetage. Fusionen mellem RealDanmark A/S og Danske Bank A/S var følgelig ikke afhængig af T1's henvendelse til T2 - snarere tværtimod, da de tilfalte netop forsøgte at modarbejde fusionen med henblik på, at køre Danske Bank A/S ud på et sidespor til fordel for en anden fusionspartner.

Videregivelse af intern viden berettiges ikke ved at få en persons "syn på sagen". Der stilles krav om reel rådgivning til en person i selskabets interesse. Det foreligger i øvrigt ganske uoplyst, hvordan T2 kunne give noget "syn på sagen" - ikke blot generelt om fusioner, men også konkret i relation til fusionen mellem RealDanmark A/S og Danske Bank A/S. Det er endvidere åbenbart, at videregivelse af intern viden ikke var berettiget for at T1 og T2 i fællesskab kunne fastlægge en generel strategi - navnlig for at påvirke direktionen til at finde nye fusionspartnere. For det første er det ikke direktionen, som skal påvirkes. For det andet kan en generel strategi ikke lovliggøre videregivelse af konkret kursfølsom viden.

T1 har brudt samtlige tavshedsforpligtelser, han var underlagt som ansat i RealDanmark A/S - det være tavshedsforpligtelser, som følger af ansættelsesforholdets natur, af mødeindkaldelsen til bestyrelsesmødet den 23. august 2000, af forretningsordenen for bestyrelsen i RealDanmark og af overenskomsten om samarbejdsudvalg mellem Finanssektorens Arbejdsgiverforening og Finansforbundet. T1 handlede endvidere i strid med grundlæggende regler/forudsætninger for bestyrelsesmedlemmers virke ved at tillægge sin en ret, som ingen andre bestyrelsesmedlemmer har.

De hensyn, som **T1** angiveligt forsøgte at varetage alle er varetaget af "lov om lønmodtageres retsstilling ved virksomhedsoverdragelse". Når der i forvejen findes et sådant regelsæt, da vil det aldrig være "normalt" og i selskabets interesse, at **T1** på egen hånd videregiver intern viden.

T1 skulle have rettet henvendelse internt i selskabet blandt personer med henblik på at få sine spørgsmål besvaret. Han burde have alternativt have rådspurgt sig hos selskabets normale rådgivere. Der foreligger ingen oplysninger i sagen til støtte for, at **T1** disponerede sådan.

4.) **T2's** videregivelse af intern viden var ikke et normalt led i denne hverv, m.v., men er en overtrædelse af værdipapirhandelslovens § 36, stk. 1.

T2 har efter sin egen forklaring videregivet intern viden om fusionen til fire kollegaer i Finansforbundet, fordi **Person 2** og **P3** var næstformænd i forbundet, hvorfor det var naturligt, at de blev informeret, fordi **P4** skulle vide noget om fusionsberedskabet og fordi **P1** skulle bruges som diskussionspartner i relation til udarbejdelsen af den generelle strategi og i vurderingen af modbud.

Det er på ingen måde i RealDanmarks interesse, at viden om fusionen spredt sig rundt i Finansforbundet - og det uanset, om dette skete for, at Finansforbundet kunne forberede et såkaldt "fusionsberedskab" eller udarbejde en generel strategi for, hvordan man kunne undgå en fusion med Danske Bank A/S.

Fusionen mellem RealDanmark A/S og Danske Bank A/S var ikke afhængig af **T2's** henvendelse til sine kollegaer - snarere tværtimod, da de tilfalte netop forsøgte at modarbejde fusionen med henblik på, at køre Danske Bank A/S ud på et sidespor til fordel for en anden fusionspartner.

Fagforeningens ønske om en fusionsberedskabsplan er ikke en interesse, som findes at legitimere videregivelse af intern viden. Det var fagforeningens eget valg, at man fandt det nødvendigt, at kunne besvare medlemmers forespørgsler om fusionen på selve dagen for offentliggørelse. Dette har intet med varetagelsen af RealDanmark A/S' økonomiske interesser at gøre. Herudover er arbejdstagernes interesser som nævnt fuldt ud varetaget ved den foreliggende lovgivning.

Det fremstår endvidere som uklart, hvorfor **T2** fandt det fornødent at videregive stærkt kursfølsomme oplysninger om fusionen, herunder om fusionens parter og bytteforhold, når henses til, at nogle af medarbejderne alene skulle orienteres om fusionen samt til det magre resultat, som videregivelsen af den interne viden i øvrigt afstedkom.

5.) Anklageskriftets forhold 1, a) foregår i Singapore, hvor T1 fortæller T2 om indholdet af det ekstraordinære bestyrelsesmøde i RealDanmark A/S den 22. august 2000.

Selvom den konkrete viden videregives under for den danske stat, er det anklagemyndighedens opfattelse, at man alligevel skal bruge straffelovens § 6, nr. 1, på forholdet. Dette skyldes karakteren af kriminaliteten. Videregivelse af intern viden kan betragtes som en såkaldt tilstandsforbrydelse, fordi der hos modtageren af oplysningerne skabes en varig tilstand af bevidsthed omkring den konkrete interne viden, og fordi denne interne viden også følger modtageren, dvs. T2, når han rejser tilbage til Danmark. Ved tilstandsforbrydelser er gerningsstedet alle de lande, hvor tilstanden etableres eller opretholdes i, dvs. herunder Danmark. Dansk straffelov finder hermed anvendelse på forholdet, jf. straffelovens § 6, nr. 1.

Hvis retten ikke kan følge dette synspunkt, gælder straffelovens § 9. Denne bestemmelse betyder, at hvor virkningen af den ulovlige videregivelse af intern viden indtræder i Danmark, betragtes kriminaliteten også som begået i Danmark. Anklagemyndigheden gør her gældende, at virkningen indtræder i Danmark, idet oplysningerne alene blev videregivet for, at T2 - angiveligt - skulle forholde sig til fusionen mellem RealDanmark A/S og Danske Bank A/S således, at T1 kunne få råd og vejledning til fastlæggelsen af en generel strategi til brug for påvirkning i Danmark af direktionsmedlemmer bosiddende i Danmark vedrørende en fusion, som fandt sted i Danmark. Efter anklagemyndighedens opfattelse forekommer det klart, at virkningen var ment at skulle indtræde - hvilket også skete - i Danmark.

Kan retten heller ikke følge dette synspunkt gælder straffelovens § 7, stk. 1, nr. 2. Denne bestemmelse betyder, at hvis handlingen, dvs. den ulovlige videregivelse af intern viden også er strafbar efter Singapores lovgivning, da er handlingen omfattet af dansk straffemyndighed. Det er anklagemyndighedens opfattelse, at T1 med rimelighed burde have vidst, at hans videregivelse af oplysninger kunne føre en anden person til at handle med aktier i RealDanmark på baggrund af den intern viden. T1's videregivelse er således strafbar også efter Singapores lovgivning, og betingelsen om dobbelt strafbarhed er efter anklagemyndighedens opfattelse opfyldt.

6.) Vedrørende tilregnelser er det gjort gældende at T1 og T2 har handlet forsætligt idet de har haft vished om at de videregav intern viden.

Forsvareren for T2 har anført følgende punkter til støtte for den nedlagte frifindelsespåstand.

1.) Det spørgsmål, som domsmandsretten skal tage stilling til, er, om

T2's videregivelse af intern viden til de i anklageskriftet nævnte personer har været et "normalt led" i udøvelsen af hans beskæftigelse m.v. som formand for Finansforbundet, således som ordlyden af værdipapirhandelslovens § 36 bestemmer.

2.) Det følger af legalitetsprincippet - jf. herved Menneskerettighedskonventionens artikel 7 og straffelovens § 1 - at afgørende for, hvad der er et "normalt led", er den naturlige sproglige forståelse af udtrykket. Det straffri område - dvs. det, der er "normalt" - kan følgelig ikke begrænses med henvisning til andre retskilder, herunder udtalelser i lovens forarbejder, jf. udtrykkeligt U1989.688H, hvor en undtagelse til lovens forbud ikke kunne begrænses som forudsat i lovmotiverne, og U1991.85/2H, hvor de foranstaltninger, som var genstand for tiltalen, "ved en naturlig sproglig forståelse" - og uanset lovmotivernes modsatrettede indhold - ikke var omfattet af lovens forbud. Forarbejder kan derimod godt anvendes til at udvide det straffri område, jf. U2004.2080H, hvor en nærmere analyse af forarbejderne førte til frifindelse uanset den naturlige sproglige forståelse af loven.

3.) Ved den konkrete bedømmelse af de for domsmandsretten fremkomne beviser for, hvad der er et normalt led i en forbundsformands beskæftigelse m.v., kan der tages udgangspunkt i Justitsministeriets brev af 23. november 2001 til Rigsadvokaten, hvori det konkluderes bl.a., at et fagforbund har en ideel interesse i at kunne varetage sine medlemmers interesser bedst muligt, at fagforbundets formands funktion er at udføre denne opgave, at formanden kan varetage denne funktion i tæt samarbejde med nære medarbejdere og næstformænd, og at **T2's** videregivelse af intern viden til sine medarbejdere og næstformænd i Finansforbundet i et tilfælde, hvor en virksomhed skulle fusionere med en anden virksomhed med eventuelle nedskæringer til følge, derfor kan siges at have været et normalt led i udøvelsen af **T2's** funktion som formand for et fagforbund.

4.) Justitsministeriets vurdering i øvrigt af, at **T2's** adfærd alligevel var i strid med direktivets artikel 3, litra a) - fordi videregivelsen efter ministeriets bedømmelse ikke også var "nødvendig" og "hensigtsmæssig" - kan og skal domsmandsretten i denne sammenhæng se bort fra, fordi disse kriterier ikke følger af en naturlig sproglig forståelse af værdipapirhandelslovens § 36, jf. ovenfor i pkt. 1 og 2. Denne vurdering skal i øvrigt sammenholdes med, at der under udformningen af direktivet netop ikke blev valgt et strengere kriterium end "normalt led", uanset at man uden vanskelighed kunne have skrevet f.eks. "nødvendigt led", hvis der havde været politisk enighed om dette, jf. herved Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse af 16. december 1987 vedrørende EU-Kommissionens direktivforslag.

5.) Kravet om, at legalitetsprincippet skal overholdes, gælder også, når domsmandsretten som i denne sag skal tage stilling til rækkevidden af lovgivning, der er baseret på et EU-direktiv, hvorom EF-domstolen er frem-

kommet med en præjudiciel udtalelse. Denne pligt for domsmandsretten er understreget bl.a. i generaladvokatens forslag til afgørelse af 25. maj 2004, præmis 23-24, og i EF-domstolens dom, præmis 28-30, med henvisning til domstolens faste praksis om, at "forpligtelsen for den nationale domstol til at henholde sig til direktivets indhold, når den fortolker de relevante bestemmelser i national ret, begrænses, navnlig når en sådan fortolkning på grundlag af direktivet og uafhængigt af vedtagelsen af en lov til dettes gennemførelse danner grundlag for at afgrænse eller skærpe strafansvaret for personer, der har overtrådt direktivets bestemmelser, jf. bl.a. dom af 8.10.1987, sag 80/86, Kolpinghuis Nijmegen, Sml. s. 3969, præmis 13 ...". EF-domstolens opgave er således at udtale sig autoritativt om, hvordan et direktiv skal forstås - uanset karakteren af den sag, der verserer for den nationale domstol - mens den nationale domstols opgave er at påse, at der kun straffes for den adfærd, som ligger inden for straffebestemmelsens ordlyd - dens naturlige sproglige forståelse - uanset hvad EF-domstolen i øvrigt har ment om sagen. Domsmandsretten kan og skal derfor se bort fra EF-domstolens tilkendegivelse om, at videregivelsen af intern viden skal være "strengt nødvendig" og alene forholde sig til den naturlige sproglige forståelse af værdipapirhandelslovens § 36.

6.) Af EF-domstolens dom præmis 51 følger videre, at domsmandsrettens afgørelse af, "om formanden for en sådan faglig organisation kan videregive intern viden til tredjemand som et led i sine funktioner, i vidt omfang afhænger af gældende national ret".

7.) Den eneste direkte relevante danske juridiske litteratur om spørgsmålet - Jesper Lau Hansen: Informationsmisbrug (2001) og Værdipapirhandelsloven med kommentarer (2005) - støtter entydigt retten til videregivelse af intern viden i en situation som den foreliggende.

8.) Den eneste til dato foreliggende dom om værdipapirhandelslovens § 36 - NEG Micon-dommen fra 2005 - viser, at der kun kræves en meget beskeden reel begrundelse for videregivelsen, for at denne kan anses for "et normalt led" i vedkommende beskæftigelse m.v.

9.) Anklagemyndigheden har efter almindelige regler den fulde bevisbyrde for **T2's** skyld, herunder for, at hans adfærd ikke har været et "normalt led" i hans beskæftigelse m.v. Enhver bevisusikkerhed i denne henseende er derfor anklagemyndighedens risiko.

10.) Den af **T2** og **T1** foranstaltede bevisførelse for domsmandsretten har ikke desto mindre - uafhængigt af Justitsministeriets udtalelse af 23. november 2001 - godtgjort, at **T2's** videregivelse af intern viden har været et normalt led i dennes beskæftigelse m.v. i en situation, hvor 20.000 medarbejdere - ca. 40% af Finansforbundets medlemmer - var berørt, og hvor ca. 3.500 af disse medarbejdere skulle afskediges som følge af fusionen.

11.) Dette bevis er på det skriftlige plan ført ved det fremlagte materiale om bl.a. Finansforbundets fusionsvejledning og det faktiske fusionsberedskab og ved de fremkomne oplysninger om praksis i andre faglige organisationer. Endvidere er det ført ved de afgivne vidneforklaringer fra **Vidne 1**, **Vidne 2**, **Vidne 4** og **Vidne 3** samt forklaringerne fra **T2** og **T1** selv.

12.) Særligt for så vidt angår videregivelsen af oplysning om bytteforholdet (den af Danske Bank tilbudte pris på RealDanmark) bemærkes, at denne oplysning som forklaret af **T2** og **T1** må anses for at have været relevant navnlig til bedømmelse af, om der kunne tænkes tilvejebragt modbud fra anden side, herunder Svenska Handelsbanken, der offentligt havde tilkendegivet sin klare interesse i RealDanmark, og som i givet fald måtte forventes at kunne gennemføre en fusion uden væsentlige afskedigelser af medarbejdere. Et sådant modbud havde tidligere væsentligt ændret situationen f.eks. ved Danske Banks køb af den norske Fokus Bank i 1998 og ved RealDanmarks forgæves forsøg på at købe FIH i 1999.

13.) De konkrete tilfælde af videregivelse har under alle omstændigheder fremstået som normale for **T2** og **T1**, fordi det har været deres bestemte opfattelse, at en sådan videregivelse er normal i den danske fagbevægelse. Der henvises i den forbindelse særligt til de afgivne forklaringer og fremlagte bilag om praksis i den øvrige fagbevægelse og til f.eks. **Vidne 3's** forklaring om, at han på LO-skolen altid har undervist i, at sådan videregivelse efter omstændighederne er lovlig. Hvis domsmændsretten er af en anden opfattelse, har de altså begge fejlopfattet den faktiske praksis i Danmark, og de har haft et sådant rimeligt grundlag for denne fejlopfattelse, at der i så fald ikke foreligger den til domfældelse fornødne uagtsomhed, jf. herved U1996.209/2H om medvirken til ulovlige annoncer, hvor der på flere anklagepunkter skete frifindelse, fordi det ikke "ved et umiddelbart gennemsyn" burde være konstateret, at den konkrete annonce var "utvivlsomt" ulovlig.

T1's forsvarer har under sagen gjort følgende hovedsynspunkter gældende:

- 1.) **T1** er tiltalt for at have videregivet intern viden til **T2**, henholdsvis den 22. august 2000 i Singapore og den 26. september 2000 i København om fusionen mellem RealDanmark A/S og den Danske Bank A/S.
- 2) Fusionen mellem RealDanmark A/S og Danske Bank A/S indebar afskedigelser af op mod 3.500 medarbejdere, fortrinsvis i RealDanmark A/S.
- 3) **T1** har modtaget de oplysninger, han har videregivet til **T2**, henholdsvis ved en telefonisk drøftelse den 22. august 2000, på et

bestyrelsesmøde den 18. august 2000 og på et møde i koncernsamarbejdsudvalget den 22. september 2000.

4) Det er **T1's** opfattelse, at en forudsætning for at der kan ske domfældelse for overtrædelse af værdipapirhandelslovens § 36 er, at anklagemyndigheden godtgør, at den tiltalte har videregivet intern viden under sådanne omstændigheder, at denne videregivelse ikke kan betegnes som et normalt led i varetagelsen af hans stilling.

5) Det gøres gældende, at **T1** ved videregivelsen af den interne viden, varetog sit hverv som medarbejdervalgt medlem af bestyrelsen i RealDanmark A/S og som Finansforbundets repræsentant i koncernsamarbejdsudvalget i RealDanmark A/S.

6) Det gøres gældende, at **T1** som medarbejdervalgt bestyrelsesmedlem har en særlig forpligtelse til at sikre, at medarbejdernes interesser bliver varetaget i forbindelse med selskabets beslutningsprocesser.

7) **T1** var i kraft af sin stilling i Finansforbundet født medlem af koncernsamarbejdsudvalget i RealDanmark A/S. Koncernsamarbejdsudvalget var nedsat i henhold til aftale mellem RealDanmark A/S og Finansforbundet. Finansforbundet er retlig forpligtet af de aftaler som dets repræsentanter i koncernsamarbejdsudvalget indgår.

8) Det gøres gældende, at en person er berettiget til at videregive intern viden, såfremt dette er sagligt velbegrundet i varetagelsen af den stilling, som den pågældende har og det sker under forsvarlige former, jf. Højesterets dom af 21. september 2006, **Person 24** mod Fondsrådet og Danske Bank A/S.

9) **T1** har, dels som medarbejdervalgt bestyrelsesmedlem, dels som Finansforbundets fødte repræsentant i koncernsamarbejdsudvalget haft en saglig begrundelse for at konsultere **T2** i forbindelse med de vanskelige beslutninger han og hans kollegaer skulle deltage i at træffe, dels i RealDanmark A/S bestyrelse, dels i den lokale faglige organisation om, hvorledes man ville forholde sig til de forelagte fusionsplaner.

10.) Det gøres gældende, at det er en forudsætning for domfældelse for overtrædelse af værdipapirhandelslovens § 36, at anklagemyndigheden godtgør, at den tiltalte har handlet med misbrugshensigt.

11) Beslutningen om at videregive intern viden er i sagens natur en beslutning, der træffes på baggrund af afvejning af en række faktorer og dermed en beslutning, der hviler på et skøn. Det gøres i den forbindelse gældende, at der i en straffesag må gælde særlige vide rammer for dette skøn.

12) Der henvises til det, der er fremført på vegne af **T2** vedrørende

betydningen af legalitetsprincippet.

13.) Der henvises til det, der er anført af **T2** vedrørende tilregnelser.

14.) **T1** gør for så vidt samtalen i Singapore gældende, at dette spørgsmål ikke er undergivet dansk jurisdiktion, jf. straffelovens § 6, ligesom straffelovens § 9 ikke finder anvendelse i det foreliggende tilfælde. Ifølge de af anklagemyndigheden fremlagte oplysninger om den tilsvarende lovgivning i Singapore er det ikke muligt at straffe **T1** i henhold til denne lovgivning, hvorfor straffelovens § 7 ikke finder anvendelse.

Personlige oplysninger.

De tiltalte er ikke tidligere straffet.

Retten begrundelse og afgørelse:

Retten lægger til grund, at de tiltalte har videregivet oplysningerne som beskrevet i anklageskriftet.

T1 var medarbejdervalgt bestyrelsesmedlem af RealDanmarks bestyrelse, og han videregav den 23. august 2000 til medtiltalte **T2**, der er formand for Finansforbundet, oplysninger om, at RealDanmark på et bestyrelsesmøde den 22. august havde besluttet at indgå forhandlinger med Danske Bank om en fusion. Disse oplysninger videregav **T2** den 28. august 2000 til næstformand i Finansforbundet **Person 2** og specialkonsulent i Finansforbundet **P1**, den 4. september 2000 til næstformand i Finansforbundet **P3** og den 27. september 2000 til sekretariatschef **P4**.

T1 videregav desuden den 26. september 2000 til **T2** oplysninger om, at fusionen mellem RealDanmark og Danske Bank ville blive offentliggjort den 2. oktober 2000 og oplysninger om, hvad bytteforholdet mellem de to aktier ville blive. **T2** videregav disse oplysninger til **P1** den 28. september 2000.

Oplysningerne var ikke offentliggjort, og retten finder, at alle oplysningerne ville få betydning for kursdannelsen, såfremt de blev offentliggjort. Oplysningerne er derfor "intern viden", som defineret i værdipapirhandelslovens § 34, stk. 2.

Retten finder således, at både oplysningerne om, at RealDanmark og Danske Bank A/S havde indledt forhandlinger om fusion, oplysningerne om bytteforhold og om tidspunktet for offentliggørelsen er af kursfølsom karakter og derfor må anses som intern viden.

Retten finder endvidere, at alle forholdene er undergivet dansk straffemyn-

dighed. Selvom videregivelsen i forhold 1 a skete i Singapore, ville virkningen af videregivelse være i Danmark jf. herved straffelovens § 9.

Efter lov om værdipapirhandel § 36, stk. 1 fremgår det, at den, der er i besiddelse af intern viden, ikke må videregive denne viden til andre, medmindre videregivelsen er et normalt led i udøvelsen af vedkommendes beskæftigelse, erhverv eller funktion.

På baggrund af forarbejderne herunder bemærkningerne til L 85 fremsat den 23. januar 1991 finder retten, som anført af anklagemyndigheden, at bestemmelsen er en præventiv bestemmelse, og at den omfatter enhver, der via sin stilling har den interne viden og personer, der har fået den pågældende viden af andre - også selv om videregivelsen ikke sigter til et misbrug. Retten finder derfor, at de tiltaltes videregivelse er omfattet af bestemmelsen i værdipapirhandelslovens § 36, stk. 1.

Det, der herefter skal afgøres i sagen, er alene, om de tiltaltes videregivelse falder ind under undtagelsen, og hvorvidt videregivelsen må anses som et normalt led i de tiltaltes beskæftigelse, erhverv eller funktion.

T1 var på tidspunktet medarbejdervalgt medlem af bestyrelsen i det børsnoterede selskab RealDanmark. Han var samtidig udpeget af Finansforbundet som medlem af koncernsamarbejdsudvalget for RealDanmark. Koncernsamarbejdsudvalget var etableret i henhold til overenskomst mellem Finansforbundet og RealDanmark. **T1** var endelig formand for Kapitalkreds, der var en af Finansforbundets 11 kredse, der med 6.500 medlemmer organiserede over 90 procent af de ansatte i RealDanmark. Som kredsformand var **T1** tillige medlem af Finansforbundets hovedbestyrelse.

T2 var og er politisk valgt formand for Finansforbundet. Finansforbundet har ca. 50.000 medlemmer og er organiseret i 11 kredse, hvis formænd indgår i Finansforbundets hovedbestyrelse. Formandsskabet i forbundet består ud over **T2** af næstformand **Person 2** og næstformand **P3**. Herudover består den daglige ledelse i Finansforbundet af en sekretariatschef, der er den daglige administrative leder for forbundets ca. 100 ansatte.

Fusionen mellem RealDanmark A/S og den Danske Bank A/S omfattede ca. 20.000 medarbejdere, og en stor del af disse var organiseret i Finansforbundet. Efter oplysningerne i sagen ville den planlagte fusion medføre nedlæggelse af filialer og medføre en afskedigelse af ca. 3500 medarbejdere.

To dommere finder, at det ved en streng fortolkning af undtagelsesbestemmelsen i § 36 stk. 1 ikke kan anses som et normalt led i **T1's** funktion som medarbejdervalgt bestyrelsesmedlem eller som medlem af koncernsamarbejdsudvalget i RealDanmark at videregive interne oplysning-

ger om, at RealDanmark havde indledt forhandlinger om en fusion med Danske Bank og senere om bytteforhold mellem aktierne og tidspunktet for fusionens offentliggørelse

Disse dommere finder således, at hvad der skal forstås som et "normalt led" i den pågældendes beskæftigelse, erhverv eller funktion må fortolkes i lyset af formålet med bestemmelsen, forarbejderne og den praksis, der er på området, samt i lyset af EF-domstolens præjudicielle afgørelse. Under henvisning hertil må der ske en indskrænkende fortolkning.

Det fremgår således af EF-domstolens præjudicielle afgørelse, at artikel 3 litra a er en undtagelsesbestemmelse og derfor skal fortolkes strengt, således at videregivelse af intern viden ikke kan ske, medmindre

-at der er en tæt forbindelse mellem videregivelsen og udøvelsen af vedkommendes beskæftigelse, erhverv eller funktion.

-at videregivelsen er strengt nødvendig for udøvelsen af nævnte beskæftigelse, erhverv eller funktion.

-at videregivelsens lovlighed afhænger af den interne videns kursfølsomhed, hvilket i øvrigt giver EF-domstolens anledning til at bemærke, at intern viden om en fusion mellem to børsnoterede selskaber generelt er af særlig følsom karakter.

Under hensyn hertil er disse dommere enig med anklagemyndigheden i, at en videregivelse af intern viden skal være i selskabets interesse, og at videregivelsen skal være af afgørende betydning/konkret betydning, samt at der er et krav om proportionalitet.

Det var ikke i RealDanmarks interesse, at [T1] videregav intern viden til [T2], og som anført af anklagemyndigheden er selskabets interesser ikke altid sammenfaldende med fagforeningens interesser eller i øvrigt sammenfaldende med de hensyn, som [T1] forsøgte at at varetage.

Efter sin egen forklaring har [T1] videregivet intern viden om fusionen til [T2] for at få [T2's] syn på sagen og med henblik på at udarbejde en en generel strategi for, hvordan navnlig direktionen kunne påvirkes til at søge andre fusionspartnere end Danske Bank A/S. Retten finder ikke, at dette kan være i selskabets interesse, herunder tiltrædes det, som anført af anklagemyndigheden, at videregivelse af intern viden ikke kan berettiges ved at få en persons syn på sagen, men der må stilles krav om, at der søges reel rådgivning i selskabets interesse. Heller ikke en fælles tilrettelæggelse af en strategi navnlig for at påvirke direktionen til at finde nye fusionsparter kan være i selskabets interesse. Når der yderligere henses til, at [T1] ved sin videregivelse også tilsidesatte samtlige tavshedforpligtelser, som han var underlagt - herunder som følge af ansættelsesforholdets natur, af mødeindkaldelserne til møderne og forretningsordenen for bestyrelsen og af overenskomst om samarbejdsudvalg mellem Finanssektorens

Arbejdsgiverforening og Finansforbundet - har videregivelsen ikke være i selskabets interesse.

Disse dommere er også enige i, at medarbejdervalgte bestyrelsesmedlemmer ikke har særlige pligter eller rettigheder i forhold til andre bestyrelsesmedlemmer. Det medarbejdervalgte bestyrelsesmedlem repræsenterer ikke fagforeningen i bestyrelsen, men derimod alle medarbejderne i den virksomhed, hvor han er ansat - og således ansatte fra flere fagforbund.

Det samme gør sig gældende i **T1's** stilling som medlem af koncernsamarbejdsudvalget.

Disse dommere finder endvidere, at videregivelsen ikke har været af afgørende betydning for varetagelsen af selskabets interesser, idet man netop overvejede at modarbejde fusionsplanerne, ligesom fagforeningens interesse i at opbygge et fusionsberedskab ikke nødvendigvis er en varetagelse af RealDanmarks økonomiske interesser. Der er endvidere ikke andre saglig grunde, der kan legitimere **T1's** videregivelse af den interne viden. Især videregivelsen af oplysningerne om bytteforhold og datoen for fusionen savner enhver saglig begrundelse, og **T1's** og **T2's** overvejelse af, hvorvidt der kunne komme modbud, kan ikke legitimere en videregivelse af intern viden.

Disse dommere er endelig enig med anklagemyndigheden i, at heller ikke et proportionalitetshensyn kan legitimere **T1's** videregivelse af oplysninger om fusionen, om fusionspartner og senere om bytteforholdet og overtagelsesdagen. **T1** havde således mulighed for at søge rådgivning hos selskabets normale rådgivere, herunder de øvrige medarbejdervalgte bestyrelsesmedlemmer.

Herefter finder disse dommere, at **T1's** videregivelse af intern viden til **T2** er ulovlig, og at videregivelsen ikke kan anses som et normalt led i udøvelsen **T1's** beskæftigelse, erhverv eller funktion.

Disse dommere finder endvidere, at **T2's** videregivelse af den interne viden ikke kan være i RealDanmarks økonomiske interesse. Det kan ikke være i RealDanmarks interesse, at viden om fusionen spredes rundt i Finansforbundet uanset, at det skete med det formål, at Finansforbundet kunne forberede et fusionsberedskab. Endelig har det ikke været nødvendigt at videregive den interne viden heller ikke for at varetage medlemmernes interesser eller for at rådgive **T1**.

Selvom om det må anses som et normalt led i **T2's** funktion som formand for Finansforbundet at varetage sine opgaver i tæt samarbejde med nære medarbejdere, finder disse dommere, at videregivelsen af den interne viden skal være konkret og saglig begrundet og nødvendig for at varetage

hvervet. Dette er ikke tilfældet hverken for så vidt angår videregivelsen af Oplysningerne om, at Real Danmark og Danske Bank havde indledt forhandlinger om fusion, idet opbygningen af et fusionsberedskab kunne have ventet, til oplysningerne var offentliggjort. Rådgivningen af **T1** ses ikke at begrunde en videregivelse af den interne viden. Især videregivelsen af oplysningerne om datoen for fusionen og oplysningerne om bytteforholdet på aktierne savner enhver saglig begrundelse og har ikke været nødvendig for at rådgive **T1**. Heller ikke **T2** og **T1's** overvejelser af, om der kunne komme modbud, kan legitimere, at disse oplysninger blev videregivet

Disse dommere finder derfor heller ikke, at **T2's** videregivelse af intern viden, som sket, kan anses som et normalt led i **T2's** funktion som formand for Finansforbundet.

Forholdene findes at kunne tilregnes de tiltalte som forsætlig, idet de tiltalte efter mange år i den finansielle branche har vidst eller har indset det som overvejende sandsynligt, at de videregav intern viden i strid med forbudet i værdipapirhandelslovens § 36, stk. 1

Disse dommere finder herefter, at de tiltalte er skyldige i overtrædelse af lov om værdipapirhandel § 36 stk. 1 i overensstemmelse med anklageskriftet

En dommer finder, at selv med en indskrænkende fortolkning af undtagelsesbestemmelsen i værdipapirhandelslovens § 36, stk. 1 som foreskrevet af EF-domstolen, må **T1's** videregivelse til **T2** af oplysningerne fra bestyrelsesmødet den 22. august 2000 om, at RealDanmark og den Danske Bank A/S havde besluttet at indgå forhandlinger om fusion, anses som et normalt led i hans funktion som medarbejdervalgt bestyrelsesmedlem i RealDanmark. Idet han havde et behov for at få rådgivning om, hvorledes en fusion skulle gribes an, herunder om de skulle forsøge at påvirke direktionen til at finde andre fusionspartnere.

Denne dommer har herved lagt vægt på bestemmelsens ordlyd og finder ikke, at der ved forståelsen af "normalt led" kan indfortolkes, at dette er strengt nødvendigt for varetagelsen af hvervet. Endvidere har denne dommer lagt vægt på forklaringerne fra de tiltalte og vidneforklaringerne fra **Person 9**, **Vidne 1**, **Vidne 4** samt **Vidne 2**, hvorefter det er normalt, at medarbejdervalgte bestyrelsesmedlemmer rådfører sig med Finansforbundet - herunder også om en forestående fusion. Endelig har denne dommer lagt vægt på, at der i Finansforbundets drejebog om fusioner fra 1998 også opfordres til, at man som medarbejdervalgt bestyrelsesmedlem eller i andre funktioner kan rette henvendelse til og få rådgivning i Finansforbundet, og at det er Finansforbundets opfattelse, at man ikke bryder sin tavshedspligt, hvis man søger rådgivning.

Denne dommer finder ligeledes, at det af samme grunde må anses som et

"normalt led" i **T2's** funktion som forbundsformand, at han i forbindelse med sin rådgivning af **T1** har videregivet de samme oplysninger om, at RealDanmark og Danske Bank havde besluttet at indgå i forhandlinger om en fusion til sine næstformænd, sekretariatslederen og **P1**.

Denne dommer finder at kunne lægge til grund, at de personer, som **T2** har videregivet oplysninger til, ubestridt må anses som nære medarbejdere til **T2** og medarbejdere, der efter de foreliggende forklaringer normalt får disse oplysninger fra **T2**.

Denne dommer vil derfor frifinde **T1** for forhold 1a og frifinde **T2** for forhold 2a, 2 b og 2 c.

Denne dommer finder imidlertid ikke, at **T1's** videregivelse af intern viden om bytteforhold og om datoen for fusionen, som skete den 26. september 2000 til **T2**, kan anses som et "normalt led" i de tiltaltes hverv som henholdsvis medarbejdervalgt bestyrelsesmedlem i RealDanmark og medlem af koncernsamarbejdsudvalget. Denne dommer har herved lagt vægt på, at det klart ikke har været i selskabets interesse, og at der ikke har været en konkret, saglig begrundelse for på dette tidspunkt at videregive disse oplysninger. Videregivelsen af disse oplysninger kan heller ikke anses for at være en varetagelse af medarbejdernes interesser, ligesom **T1's** overvejelse af, om der kunne fremkomme modbud, ikke kan legitimere en videregivelse af disse meget kursfølsomme oplysninger.

Denne dommer finder endvidere ikke, at **T2's** videregivelse af oplysningerne om bytteforholdet og fusionsdatoen til **P1** kan anses som et normalt led i **T2's** funktion som formand for Finansforbundet, idet der ikke på dette tidspunkt var en konkret saglig begrundelse for at videregive oplysninger om disse forhold. Fusionen var på dette tidspunkt en realitet, og **T2's** overvejelser af, om der kunne fremkomme modbud, kan ikke legitimere videregivelsen af oplysningerne om bytteforhold og datoen for fusionen. Denne dommer er derfor enig med de øvrige dommere i at **T1** er skyldig i forhold 1b, og at **T2** er skyldig i forhold 2 d, og at forholdet som begrundet kan tilregnes de tiltalte som forsætligt.

Der afsiges dom efter stemmeflertallet. De tiltalte findes herefter skyldige i overensstemmelse med anklageskriftet.

Straffen for **T1** fastsættes, jf. § 94, stk. 1, 1. pkt., jf. § 36, stk. 1, i lov nr. 1072 af 20/12 1995 om værdipapirhandel m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 725 af 25/7 2000 til en bøde på 5.000 kr. Forvandlingsstraffen er fængsel i 8 dage.

Straffen for **T2** fastsættes jf. § 94, stk. 1, 1. pkt., jf. § 36, stk. 1 i lov

nr. 1072 af 20/12 1995 om værdipapirhandel m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 725 af 25/7 2000. til en bøde på 5.000 kr. Forvandlingsstraffen er fængsel i 8 dage.

Thi kendes for ret:

T1 straffes med en bøde på 5.000 kr.

Forvandlingsstraffen er fængsel i 8 dage.

T2 straffes med en bøde på 5.000 kr.

Forvandlingsstraffen er fængsel i 8 dage.

De tiltalte skal betale sagens omkostninger.

Dommer